

บทนำ

รัชสมัยหยางหยุนเทียนปีที่ 3

ท่ามกลางความมืดมิดและเงียบสงัดในยามราตรีกาล สรรพเสียงเพียงเล็กน้อยยังได้ยินอย่างชัดเจน เสียงล้อไม้ของรถม้าดังสะท้อนไปทั่วอาณาบริเวณนั้น ภายในห้องเล็กๆ ที่โคลงเคลง ลงไปตามแรงควมมีหญิงสาวในชุดผ้าแพรสีไข่มุกเนื้อดีนั่งโอบอุ้มตะกร้าหวายใบใหญ่ไว้ในอ้อมกอดอย่างทะนุถนอม สีหน้าของนางซีดเผือด ดวงตาเล็กดูหวาดหวั่น ภายในตะกร้านั้นมีร่างเล็กๆ ของทารกสองคนกำลังนอนหลับปรื๋ม ไม่รู้สึกรู้สาสิ่งใด ทั้งคู่ถูกห่อหุ้มด้วยผ้าแพรสีเหลืองลอยตา ปิดทับด้วยผ้าสีเงินอีกผืนหนึ่ง

จวบจนได้ยินเสียงม้าร้องคำรามเหมือนกำลังตื่นตระหนกลึ่งโตนท่าให้ต้องหยุดอยู่กับที่ ม่านแพรประตูรถม้าถูกเลิกขึ้นพร้อมกับชั้นที่น้อยซึ่งทำหน้าที่ตาดกอกตกใจถลาเข้ามาหาหญิงสาว

“เกิดอะไรขึ้นซ่งเมิ่ง” นางเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสั้นอย่างหวาดกลัว รู้ตัวดีว่าบัดนี้กำลังทำภารกิจที่ต้องแลกด้วยชีวิตแน่แท้แล้ว

“รีบหนีเร็วท่าน” ชั้นที่ร่างเล็กละล่ำละลักบอก

นางกำนัลจึงเขียนรีบส่งเด็กคนหนึ่งให้ชั้นที่รีบไป ก่อนจะลงจากรถม้า

วิ่งออกไปเพื่อหาทางหนี ขณะที่ทหารองครักษ์กำลังต่อสู้เพื่อเปิดทางให้นางหนีนั้นเอง จิวเซียนรู้สึกละเม้งจะวิ่งเร็วปานใด ทว่ามันกลับยิ่งช้า ไม่ทันใจนางเลย แม้แต่น้อย ความเหนื่อยหอบทำให้ต้องหยุดพักกลางทางเสียก่อน

“ท่านอย่าหยุด เราต้องไปเจอท่านแม่ทัพเหวินให้ได้ตามพระบัญชาเสียก่อน” คำกล่าวท้วงขององครักษ์หนุ่มเมื่อเห็นนางก้านลหยุดวิ่ง

“ไม่ไหวแล้ว ข้าเหนื่อยเต็มที ขอพักสักหน่อยเถอะ” เกิดมานางยังไม่เคยได้ใช้แรงกำลังมากมายขนาดนี้มาก่อน

“ไม่ได้ พวกเจ้าต้องรีบไปกันได้แล้ว” เสียงองครักษ์เอ่ยเข้มก่อนจะดึงแขนของนางก้านลให้ลุกขึ้น

นี่!

ธนูปักเข้าที่อกขององครักษ์หนุ่ม นางก้านลกรี๊ดร้องขึ้นสุดเสียงอย่างตื่นตระหนก ก่อนจะรีบวิ่งหนีให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ภารกิจใหญ่หลวงนี้ นางไม่เคยนึกไม่เคยฝันว่าจะได้ทำมัน เหตุใดชะตาชีวิตของเด็กน้อยในอ้อมอกนี้ถึงได้พลิกผัน รวากับว่าไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขขององค์ราชันย์แห่งแคว้นซินหยาง นางวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต โดยหารู้ไม่ว่าวิ่งไปถึงแห่งใดแล้ว

สิ่งที่อยู่ในหัวบัดนี้มีเพียงการเอาตัวรอดให้จงได้ ขอเพียงองค์ชายและองค์หญิงมีชีวิตรอด ไม่เช่นนั้นคงเป็นนางเองที่ไม่รอดชีวิต

อาซาสินลิ่งฝ่าความมืดแห่งรัตติกาลตรงออกมาอย่างรวดเร็วจนถึง
บริเวณที่รถม้าถูกทิ้งไว้ แม่ทัพใหญ่เหลียวมองหาร่องรอยการต่อสู้ บัดนี้หลงเหลือไว้เพียงร่างไร้วิญญาณขององครักษ์สองคน เสียงฝีเท้าของม้าควบเข้ามาใกล้ ทำให้แม่ทัพหนุ่มหันไปมอง

ชายบนหลังม้ากระโดดลงมาย่อเข้าทำความเคารพทันที “ข้าน้อยสมควรตาย ข้าไม่สามารถทำภารกิจได้สำเร็จขอรับ”

“เกิดสิ่งใดขึ้น” น้ำเสียงเข้มดุจดั่งเสียงกลองใหญ่ ทำให้เจ้าของเสียงนั้นยังมีอำนาจน่าเกรงขามยิ่งขึ้น

“จากร่องรอย น่าจะมีคนเข้ามาลอบทำร้ายรธมาฆอรับ ช้าหน่อยไม่เห็นนางกำนัลจิวิเชียนและขันทีซิงเม้ง คาดว่าคงหนีเตลิดออกไปแล้วขอรับ”

“ตามตัวให้เจอ อย่าให้องค์ชายกับองค์หญิงได้รับบาดเจ็บ”

“ขอรับ!” ลั่นเสียงขานรับ ทหารนอกเครื่องแบบกระโดดขึ้นม้า ทยานออกไปอย่างรวดเร็ว

สีหน้าของแม่ทัพใหญ่ดูเป็นกังวล คิ้วหนาเซิดขึ้น ดวงตาเหม่อมองออกไปยังความมืดมิดในยามนี้ ด้วยพระบัญชาลับให้เขานำพวองค์ชายและองค์หญิงออกนอกวังก่อนการประหารในวันรุ่งขึ้น ทำให้เขาต้องวางแผนการนำเด็กสองคนออกจากวังให้จงได้ เป็นการยากที่จะไม่ให้ใครสังเกตเห็น ยิ่งเป็นเด็กทารกด้วยแล้ว

ว่าเขาได้วางแผนการนำเด็กเข้าไปสับเปลี่ยน แล้วจึงให้นางกำนัลจิวิเชียนพาออกมากลางดึกเพื่อไม่ให้ใครสงสัย ทั้งจุดนัดพบส่งต่อองค์ชายและองค์หญิงฝ่าแฝดอยู่ถัดไปอีกไม่กี่อึดใจ เพียงแต่ทางเขาเองก็โดนลอบทำร้ายระหว่างทาง จึงทำให้คลาดกัน

น่าหวั่นใจยิ่งนัก สีหน้าแม่ทัพเหินฮุยเพิงดูเป็นกังวลใจเหลือกำลัง เขาเฝยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าอย่างทอดถอนใจ

ดวงจันทร์บนท้องฟ้าทอแสงนวลอ่อน เมื่อหลายวันก่อนเกิดเหตุการณ์จันทร์ถูกกลืนกินไปพร้อมกับการประสูติองค์ชายและองค์หญิงของสนมก๊วยเฟย ทายาทฝ่าแฝดที่เพ็งลิมตาตุโลกได้ไม่กี่วัน ทำให้องค์ชายองค์หญิงถูกครหาว่าเป็นกาลกิณี

อีกทั้งชินแสทนายดวงเป็นอัปมงคล เป็นลางร้ายสำหรับราชวงศ์หยาง เหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นพร้อมกัน แม้กระทั่งองค์ไทเฮาก็ทรงพระประชวรจนไม่สามารถเอื้อนเอ่ยวาจากับใครได้ ต้องบรรทมนิ่งบนพระแท่นบรรทม ท้ายสุดแล้วฮ่องเต้ไม่สามารถต้านทานกระแสการต่อต้านได้ จำต้องสั่งประหารชีวิตองค์ชายและองค์หญิง!

หากกล่าวถึงความเป็นจริง ไม่มีชนชั้นวรรณะ มีบิดามารดาผู้ใดบ้างจะ

ใจร้ายฆ่าบุตรที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองได้บ้าง เรียกได้ว่าเจ็บปวดยิ่งกว่าการกริดเอาหัวใจออกมาเสียอีก!

ฮ่องเต้เพิ่งมีองค์ชายองค์แรก แต่กลับเจอเหตุการณ์ไม่คาดคิดเช่นนี้ได้ ที่ผ่านมานั้นตั้งแต่การขึ้นครองราชย์ขององค์ชายหงวนเทียนฮ่องเต้ แม้จะมีคัลลินไต้มน้ำภายในราชสำนัก แต่ด้วยพระเมตตาทำให้ประชาชนอยู่กันอย่างสงบสุข ทว่าสวรรค์กลับไม่ยอมให้เกิดรัชทายาท สองเขาได้ให้กำเนิดองค์หญิงเพียงองค์เดียวเท่านั้น แม้กระทั่งสนมเล็กๆ ยังไม่มีใครสามารถตั้งครรภ์ได้สำเร็จเลยสักคนเดียว และเมื่อข่าวการตั้งครรภ์ของสนมก๊วยเฟยดังไปทั่วทั้งวัง จึงกลายเป็นความกดดัน ทั้งเกิดกระแสการเมืองภายใน ที่ต่างลุ้นระทึกกว่าการประสูตินั้นจะปลอดภัยหรือไม่ และได้องค์ชายหรือองค์หญิงกันแน่

ไม่ว่าจะสวรรค์จะทำเช่นนี้...ในคตินั้นชาวบ้านกำลังเกาะไม้ไผ่สิ่งอัปมงคล เลือดเนื้อเชื้อไขแห่งมังกรกำลังก่อกำเนิดขึ้น ความเชื่อดั้งเดิมถูกหล่อหลอมมานานไม่อาจปล้ำได้ด้วยคำว่าเชื่อพระวงศ์ ยิ่งทำให้กลายเป็นประเด็นซึ่งจะทำลายองค์รัชทายาทในอนาคต สำหรับเหล่าข้าราชการที่คิดคด ถือว่านี่คือโอกาสทอง ต่างสนับสนุนให้ประหาร!

สิ่งที่เขาต้องทำในคำคตินี้ก็คือ ปกป้ององค์หญิงและองค์ชายน้อยให้รอดพ้นจากพองภัย ตามคำสั่งลับให้น้องชายองค์หญิงออกนอกวังก่อนการประหารในวันรุ่งขึ้นให้จงได้ จึงเกิดการนัดหมายให้เขามารอที่หน้าประตูเมืองเพื่อไม่ให้ผิดสังเกต ทว่าคนร้ายกลับเร่งมือแย่งชิงตัวตั้งแต่เกี้ยวออกมานอกวัง

ช่างน่าเศร้าใจนัก...เหวินฮู่ยึงเพิ่งแต่ทำเพื่อควมม้าออกไปตามหา นางกำนัลจิ๋วเขียนต่อไป

แม้ทัพใหญ่ใช้เวลาเกือบทั้งคืนในการตามหาขันทีและนางกำนัลที่พาองค์ชายองค์หญิงหนีไป ทว่ากลับไม่หลงเหลือร่องรอยอันใดอีกเลย ทั้งความมืดมิดยังช่วยซ่อนเร้นตัวคนทั้งสองได้ดีอีกด้วย สิ่งที่เหลือให้เห็นก็คือปืนปักผมของนางกำนัล ที่อาจหลุดตอนที่เปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อหลบหนีนั่นเอง

มือหนากำกระบี่แน่นขึ้นอย่างอึดอัดใจ แยกหน้าขึ้นมองท้องฟ้าอันมืดดำอีกครั้ง สายลมพัดเอื่อยเข้ามาช่วยคลายความตึงเครียดภายในจิตใจ ทว่าความร้อนรุ่มนั้นไม่อาจเย็นลงได้ ภารกิจใหญ่หลวงนี้ผิดพลาดเสียแล้ว เหวินฮุยเฟิงจงรักภักดีต่อราชวงศ์หยางมาช้านาน ตั้งแต่รุ่นปู่จนถึงตัวเขาเอง ไม่เคยมีครั้งใดจะผิดพลาด ทำงานไม่สำเร็จเลยสักครั้ง แล้วโยครั้งนี้จึงจัดการไม่ได้!

จวบจนแสงสีทองทอประกายเตะขอบฟ้า อาชาตัวใหญ่ถูกควมมาจนถึงประตูเมืองด้วยความมานะพยายามทั้งคืน แต่ก็ไม่สามารถพบองค์ชายและองค์หญิงได้ สีหน้าเหินห่างและอ่อนล้าของเหล่าทหารคนสนิท ทำให้แม่ทัพใหญ่จำต้องบอกให้หยุดพัก

“ท่านแม่ทัพ นี่ก็ใกล้เวลาที่...จะประหารแล้ว...” ทหารคนสนิทควมม้าเข้ามาใกล้พร้อมกับเอ่ยบอกแม่ทัพเหวินฮุยเฟิง

แม่ทัพใหญ่ได้แต่ถอนหายใจอย่างสุดเศร้า

ชะตาฟ้าลิขิตแล้วว่าต้องพลัดพราก...หากแม่นไม่ตายจากก็ต้องสูญหาย!

หนึ่ง

รัชสมัยหยางหยวนเทียนปีที่ 20

สายลมพัดพลั่วเอาใบไม้แห่งปลิดปลิวร่วงโรยลงมาสู่พื้นดิน ร่างสูง
โปร่งของชายชาตรีในชุดเสื้อผ้าฝ้ายสีเทาสุดแสนธรรมดา เอนตัวกลับบน
กิ่งไม้ใหญ่

เหวินซือให้ขยับเปลือกตาเพียงเล็กน้อย ผิวละเอียดประดุจหยกขาว
ชั้นดีเริ่มมีสีแดงคล้ำขึ้นจากการนอนตากแดดตากลมมานาน คิ้วขยับขึ้นลง
เมื่อได้ยินเสียงบางอย่างผิดปกติ

บนท้องฟ้า เหล่านกกระฟือปีกบินว่อนไปมา รวมถึงเสียงร้องด้วยความ
ตื่นตระหนกของพวกมัน ทำให้เขาสีหน้าตื่นขึ้นมาในทันที ก่อนจะผงกศีรษะ
ขึ้นเล็กน้อย เหลือบมองด้วยความสงสัยใคร่รู้

เกิดสิ่งใดขึ้นกันแน่!

เหวินซือให้ลุกขึ้นนั่ง กวาดสายตามองรอบๆ อย่างพิถีพิถัน แล้วใช้วิชา
ตัวเบาเตะใต้ไปตามกิ่งไม้ด้วยความรวดเร็ว ทว่าพอไปถึง ภาพที่ปรากฏตรงหน้า
ก็คือ...

บนพื้นดินมีร่างชายหญิงกลุ่มหนึ่งนอนหลับหมดสติกลาดเกลื่อนไป

หมด รถม้าคันใหญ่หยุดนิ่งอยู่กลางเส้นทาง ผ้าแพรสีขาวยาวเบาพลิบพลิ้วมาตามสายลม กลิ่นหอมอ่อนหวานนั้นช่างแปลกและแตกต่างนัก!

อ่อนหวาน ละมุนละไม ทว่าดึงดูดให้หลงใหลได้ง่ายดาย เครื่องหอมของสตรี...

เขาตัวตาสายตาจ้องไปยังเบื้องล่างซึ่งมีหญิงสาวผู้หนึ่งกำลังถูกไล่ล่าจนสะดุดล้มลงกับพื้นดิน เหล่าคนร้ายพรางตัวในชุดดำปกปิดใบหน้า เมื่อกระปี่ขึ้นสูงเตรียมที่จะปลิดชีวิตหญิงสาวผู้นั้น

เหวินซื่อไห่หรีตาลงเล็กน้อย ก่อนจะสับด้ามหอก มีดสั้นขนาดเล็กเท่านิ้วก็อ้อยก็ปลิวไปกระแทกคมกระบี่จนหลุดจากมือคนร้ายร่วงหล่นลงสู่พื้น

“พวกเจ้าเล่นอันใดกัน น่าสนุกจริง เช่นนี้ข้าขอเล่นด้วยคนเป็นไร”
เหวินซื่อไห่กล่าวพร้อมกับกระโดดหมุนกายลงจากกิ่งไม้ราวกับพายุหมุนอย่างคล่องแคล่ว

“ไม่ใช่เรื่องของเจ้า ไม่อยากเจ็บตัวก็จงทำเป็นไม่เห็นเสีย”

“ชายชาติตรีถึงสามคนแต่รู้มสตรียิ่งผู้เดียว ไม่คิดละอายบ้างเลยรี”
เหวินซื่อไห่กล่าวด้วยความอดสู พลางแสวงสายหน้าเบาๆ

โจรชุดดำสองคนวิ่งกรูกันเข้ามาหาเหวินซื่อไห่ เขาเตะเอากระบี่บนพื้นดินซึ่งถูกทิ้งจากการต่อสู้จนลอยขึ้นแล้วคว้าขึ้นมากวัดแกว่งตอบโต้ กระบวนท่าจากเหล่าโจรป่า ด้วยท่าที่อันแข็งแกร่งของคู่ต่อสู้ทำให้เหวินซื่อไห่ขมวดคิ้วเข้าหากัน ดวงตาจ้องคู่ต่อสู้แทบไม่กะพริบตาด้วยท่าที่สังเกต

ท่วงท่าเช่นนี้ ดูไม่ใช่กระบวนยุทธ์ของเหล่าโจรนอกจริตธรรมดา... ส่วนใหญ่โจรในป่าจะเน้นการใช้กำลังกระบวนท่าดูสับสน เน้นที่กำลังภายนอก แต่จากที่ได้ประมือกัน พลั่งเกิดจากภายใน ท่วงท่าชัดเจนว่องไว เหมือนว่า... ถูกฝึกมาอย่างดี

เหล่าโจรป่าที่สร้างความกังวลให้แก่เหวินซื่อไห่ไม่รีรอให้เขาหยุดคิดนาน พาดฟันเข้ามาอีกรอบอย่างรุนแรง เขาเองก็ได้ตอบกลับไปอย่างรุนแรงเช่นเดียวกัน เสียงกระบี่กระทบกันดังกึกก้องไปทั่วบริเวณนั้น

สตรีผู้ตกเป็นเหยื่อคนสุดท้ายยกมือขึ้นปิดหู กระนั้นนางก็ยังคงจذبจ้อง การต่อสู้อย่างไม่ว่างตา บุรุษที่กระโดดลงมาจากต้นไม้ นั้น ท่วงท่ากระบวนยุทธ์ รวากับเป็นการร้ายรำกึ่ไม่ปาน...นางคิดเช่นนั้น เพราะสายตajibอยู่ที่ชาย ผู้กล้าหาญที่เข้ามาช่วยนางไว้ เขาตุงดงามและเปล่งประกาย พลิกพลิ้วและ รวดเร็ว ทั้งดูอ่อนไหว ทว่ากลับฟาดฟันลงไปรุนแรง

กระทั้งโจรร้ายล้มลงอย่างพ่ายแพ้ ปลายกระบี่ของเหวินซือไห่จกดอยุ่ บนคอหอยของหนึ่งในคนร้าย

“ข้าไม่ชอบฆ่าใคร จงไป ก่อนที่กระบี่เล่มนี้จะหลุดมือข้าแล้วเสียบบ คอหอยของพวกเจ้า!” เหวินซือไห่ตวาดลั่นจนพวกโจรชุดดำลั่นลานวิ่งหนีออกไปคนละทิศคนละทาง

เขาตวัดสายตาทันไปมองหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายทันที นางกำลังยกมือ ขึ้นทาบอกด้วยท่าที่ตื่นตระหนก ใบหน้าซีดเผือด ดวงตาทวาดกลัวคู้้นกำลัง จ้องเขาอยู่เช่นกัน

“เจ้าปลอดภัยแล้ว” เหวินซือไห่กล่าวพร้อมทั้งเหลือบมองเหล่าขบวน รถม้าซึ่งไม่หลงเหลือผู้ใดอีกแล้ว ร่างหญิงชายนอนเกลื่อนกลาดเต็มพื้นไปหมด

“ขอบคุณท่านจอมยุทธ์มาก” นางเอ่ยพร้อมทั้งเหลียวมองไปรอบกาย บัดนี้เหลือเพียงนางผู้เดียว...ดวงตาของนางทอดประกายอ่อนลงอย่างกังวลใจ แล้วเงยหน้าขึ้นมองชายผู้มีพระคุณ

“ข้าขอรบกวนหน่อยได้ไหม แม่หากำลังจะไปที่นี่ได้”

คำถามของเหวินซือไห่ดูจะทำให้นางสะดุ้งแล้วก้มหน้าลงน้อยๆ

“ข้า...ข้าตามขบวนของเจ้านายจะไปวัดหลี่ต้าเพื่อทำบุญ แต่เกิดเหตุ เสียก่อน” นางเล่าเรื่องทั้งน้ำเสียงยังคงสั่น

วัดหลี่ต้าเป็นวัดซึ่งอยู่ห่างจากเมืองหนึ่งอันไปไกลมาก ทั้งๆ ที่ยังมีวัด เพ่ยหลังซึ่งอยู่บนเขาใกล้เมืองมากกว่า เหตุใดจึงไม่ไปสถานที่ซึ่งน่าจะสะดวก กว่า...

เหวินซือไห่ไม่ค่อยเข้าใจนัก หันกลับมาจ้องหน้านางด้วยความสงสัย

เหตุใดจึงเลื่อนนางเพียงผู้เดียว แต่เมื่อได้ฟังพิศหญิงสาวอย่างชัดเจน เขาก็รู้ว่าสตรีตรงหน้าเป็นผู้ที่มีความงามยิ่ง คิ้วโก่งดั่งกิ่งหลิว ดวงตาดูนิ่งใสราวแม่น้ำ ผิวขาวผ่องเนียนละเอียด ริมฝีปากแดงอ้ม ผมหัสติยาวเลยกลางหลัง ส่วนบนรอมวยด้วยปิ่นปักรูปหงส์สีทอง ทั้งประดับด้วยปิ่นดอกไม้เป็นทรงระย้าสวยงามอีกสองสามชิ้น แม้กระทั่งผิวพรรณของนางก็ดูแตกต่างจากผู้อื่น คงไม่แปลกหากเหล่าคนร้ายจะจับตัวนางเพียงผู้เดียว แต่นอกเหนือจากรูปโฉมสะคราญแล้ว ท่าทีของนางก็ดูละมุนน่ามองยิ่ง

“แล้วเมื่อนางจะทำเช่นไรต่อไป” เขาเอ่ยถามขึ้นพร้อมทั้งสบตากับนาง

“ข้าคงต้องกลับบ้านเสียก่อน...ต้องกลับไปบอกข่าวร้ายแก่นายของข้า”

“เช่นนั้น ขอให้เมื่อนางโชคดี” เหวินซือให้ท่าทีเป็นหันหลังกลับ

“ตะ...เดี๋ยวก่อน” นางคว้าชายเสื้อของเขาไว้เสียก่อน “ท่านช่วยไปส่งข้าได้หรือไม่” นางเอ่ยขอ ดวงตาคู่นั้นถ่ายทอดความหวาดกลัวออกมาให้เห็น

เหวินซือให้เหลือบมองหญิงสาวอย่างขังใจ ลมพัดพลั่วเข้ามาวูบหนึ่ง พร้อมบางสิ่งปลิดปลิวมาตามอากาศ ทำให้ทั้งคู่หันไปมอง ต้นดอกเหมยที่อยู่ใกล้สิ้นไหวต้องแรงลมจนทำให้กลีบดอกร่วงโรย ภาพสวยงามนั้นทำให้หญิงสาวเผลอมองด้วยแวตาทะลึง เมื่อหลุดจากภาพงามตรงหน้า เขาก็หันมองนางเพียงเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มออกมาด้วยความเอ็นดู

“ได้ ข้าจะช่วยเจ้า แต่ทุกอย่างต้องมีข้อแลกเปลี่ยน” เขายื่นข้อเสนอบางอย่างขึ้นมา

“แลกเปลี่ยนสิ่งใด” นางถามกลับทันที แวตาทิ่มไปด้วยความระแวงระวังภัย

เหวินซือให้เลิกคิ้วพร้อมทั้งจ้องหยันตาคู่นั้นของนางเมื่อได้ยินคำถาม... ดูนางเป็นคนค่อนข้างระมัดระวังตัวอยู่ไม่น้อย

“ถ้าหากได้พบกันอีก ข้าจะบอกเจ้าเอง” เหวินซือให้กล่าวตอบพร้อมส่งยิ้มให้

รอยยิ้มของเขานั้นช่างประหลาด ทำให้นางตกอยู่ในห้วงภวังค์ เป็นรอย

ยัมซึ่งดูอบอุ่นดังฤดูใบไม้ผลิ ทว่านัยน์ต่ายังล้าลึกแวววาวดุจแม่น้ำต้องแสงตะวัน

นางเพิ่งได้สังเกตใบหน้าของเขาใกล้ๆ ใบหน้านั้นงดงามโดดเด่นช่างเหมาะเจาะ ผิวขาวเนียนละเอียดราวไข่มุก ดวงตาสีนิลแลดูลึกล้ำจนทำให้ดำดิ่งดูถูกตรึงด้วยมนตรา ดังถูกสร้างสรรค์ขึ้นอย่างประณีต ผมยาวงามถูกรวบไว้เพียงครึ่ง รัศมีด้วยผ้าสีเขียว สีเดียวกับชุดที่เขาสวมอยู่

ในยามต่อสู้อยู่เครื่องขริมนำเกรงกลัว ยามยัมก็พลันทำให้จิตใจหวั่นไหวได้ในทันที นางได้พบชายชาตรีดูน่าเกรงขามมาไม่น้อย เพียงแต่ไม่เคยเจอผู้ใดคล้ายชายผู้นี้เลย ดูละม้ายสายลมอ่อนอบอุ่นและพานทำให้รู้สึกเหน็บหนาวได้ในเวลาเดียวกัน

“เจ้ามองข้าเช่นนี้ คิดอันใดอยู่รึ” เหวินซื่อไห่เอ่ยถามพลางยัมอย่างเจ้าเล่ห์ เขาจ้องหน้านางดูจะตั้งคำถามซ้ำ ทว่าพอดวงตาคมจ้องลึกเข้าไปยังดวงตานิ่งของนาง สตรีตรงหน้ากลับหลบตาเขาทันที

“ข้าเพียงแต่อยากขอบคุณท่าน แต่ท่านจอมยุทธ์ยังไม่ได้บอกชื่อท่านเลย เพื่อว่าวันหน้าข้าจะตอบแทนท่านบ้าง”

“ความจริงเจ้ายกยอเกินเหตุ ข้าเพียงแต่ผ่านมา นอนเล่นรับลมหลังจากเที่ยวหาสุราดื่มได้พอใจแล้ว ไม่ได้ช่วยอะไรเจ้าเลย วรยุทธ์หรือก็เพียงแค่นี้เสียผู้อื่น”

“ท่านช่วยชีวิตข้าไว้ ไม่ว่าท่านจะเก่งหรือไม่ สำหรับข้าท่านคือผู้มีพระคุณ”

คำตอบของนางฟังรื่นหูสำหรับเหวินซื่อไห่ เขาไม่คาดหวังคำยินยอมจากนาง เพียงแต่กำลังสงสัยว่าหญิงงามผู้นี้จะเป็นเพียงสาวใช้แน่หรือ “ข้าชื่อเหวินซื่อไห่”

“ข้าชื่อหมิงเย่ เป็นคนรับใช้ของคุณหนูท่านหนึ่ง ระหว่างเกิดเรื่อง คนสนิทได้พานางหนีไปได้แล้วเจ้าคะ” นางอธิบาย

เหวินซื่อไห่พยักหน้ารับรู้เรื่องราว ก่อนก้าวเท้ายาวๆ ของตนไปยัง

รถม้า ปรับเปลี่ยนเอาตู้โดยสารนั้นออก ก่อนจะกระโดดขึ้นนั่งแล้วควบอาชานั้นเข้ามาใกล้ ก่อนจะยื่นมือออกมารับนาง

หมิงเย่มีท่าทีลังเลใจเมื่อฝ่ามือของเหวินซื่อไหญ่ยื่นมาตรงหน้า นางไม่เคยสัมผัสหรือแตะต้องตัวชายใดเลยนอกจากบิดา เป็นครั้งแรก...กับชายที่นางเพิ่งได้พบครั้งแรก

หมิงเย่เอื้อมมาจับมือเขาไว้ แล้วตัวของนางก็ลอยขึ้นไปนั่งอยู่บนหลังม้า ทั้งยังมีอ้อมแขนของเหวินซื่อไหญ่โอบล้อมอยู่รอบกาย แก้มใสเนียนแดงปลั่งอย่างเชินอ้าย ความรู้สึกร้อนรุ่มไปทั่วทั้งร่างทำให้นางยิ่งอึดอัดใจ

“ขอบคุณ” หมิงเย่เอ่ยเสียงเบา พร้อมก้มหน้าลงซุกซ่อนความรู้สึกไว้ในภายใน

เหวินซื่อไหญ่แตะเท้าเพียงเล็กน้อยให้ม้าวิ่งทะยานออกไปอย่างรวดเร็วเพื่อเดินทางกลับเข้าสู่เมืองหนิงอัน เมืองหลวงแห่งแคว้นชินหยาง

“ข้าถามท่านได้หรือไม่” หมิงเย่เอ่ยขึ้นทำลายความเงียบบนอึดอัดนั้นระหว่างการเดินทางนางได้ยินเพียงเสียงเต้นของหัวใจนางเท่านั้น มันช่างดังระทึกจนกลัวว่าชายผู้ซึ่งกำลังบังคับม้าอยู่ในขณะนี้จะได้ยินไปด้วย

“ได้” เขาตอบน้ำเสียงเรียบนิ่ง ใบหน้าซึ่งใกล้ชิดติดกลุ่มผมงามทำให้ได้กลิ่นหอมอ่อนหวาน

“ท่านกำลังจะเดินทางไปไหน ถึงได้ผ่านทางนั้นจนพบข้า” นางเอ่ยถามพร้อมกับเอี้ยวหน้าหันไปมองเหวินซื่อไหญ่ข้างหลัง ทว่านางได้เห็นเพียงกางเกงแพรของเขา จึงหันกลับไปมองเส้นทางตรงหน้าเช่นเดิม

“ข้าเพิ่งกลับจากไปพบคนผู้หนึ่ง เขาเบรียบดั่งพี่ชายของข้า แล้วเจ้าละมีครอบครัวหรือไม่”

หมิงเย่หันตื้นเล็กน้อย นางกลบเกลื่อนด้วยท่าทีสงบและดวงตาอันแสนมั่นคง “มีพี่ชายหนึ่งคน เขาคอยดูแลข้ามาตั้งแต่เด็ก”

“คงเป็นคนดี เจ้าจึงมีน้ำเสียงชื่นชมเช่นนั้น ส่วนพี่ชายข้าผู้นี้ จะว่าดีก็ดีจะว่า...เจ้าเล่ห์ก็ใช่ โหดร้ายในบางครั้ง แล้วแต่ว่าสถานการณ์เป็นเช่นไร หาก

เป็นคนอื่นคงพยายามเลี้ยงถอยห่างจากเขาเป็นดีที่สุด แต่ข้ากลับต้องอยู่เป็นหูเป็นตาให้เขา เพราะโดนลงให้ติดกับเสียแล้ว”

“ลงให้ติดกับอย่างนั้นหรือ” นางถามกลับอย่างแปลกใจ

เหวินซือให้อีกมั่งเมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อสองปีก่อน เขาพลาดเองที่หลงกลฟ็รอง “ช่างเถอะ ความจริงข้าก็ชอบเขาอยู่มากเช่นกัน”

การกล่าวถึงจงจวินอ่อง¹ แม้กระทั่งกล่าวถึงในใจ ก็อาจทำให้เขาอัปโชคได้ในยามนี้ ท่านอ่องไม่ได้เป็นเพียงแค่คนรู้จักธรรมดา แต่ยังเป็นพี่น้องร่วมสาบานอีกด้วย

คราวนี้ฟ็รองนัดพบในโรงเตี๊ยมกลางป่าเพื่อถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ ทั้งเป็นการเลี้ยงไม่ให้ศัตรูผิวดลึงเกดที่เห็นเขาอยู่กับท่านอ่องตามลำพัง ทว่าเหวินซือให้กลับรู้สึกประหลาด เหมือนมีบางอย่างซุกซ่อนอยู่ในแววตาของศิษย์ฟ็รอง

“น้องเล็กเติบโตเป็นหนุ่มรูปงามนัก น่าสงสัยว่าเหตุใดท่านแม่ทัพไม่ยอมมหาหญิงงามมาเป็นสะใภ้สักที”

“ท่านพ่อสั่งห้ามมิให้ข้าแต่งงานก่อนอายุยี่สิบสาม เป็นคำสั่งมาตั้งแต่ข้าเป็นเด็ก”

“ท่านแม่ทัพเป็นคนแปลกเสียจริง” ท่านอ่องเอ่ยด้วยน้ำเสียงนิ่ง ทว่าดวงตาส่อประกายความคิดบางอย่างออกมา

“ฟ็รอง จู่ๆ กลับเอ่ยถึงเรื่องนี้ขึ้นมา มีเรื่องอันใดหรือ...”

“ที่ถามเพราะชื่อเสียงของเจ้าเริ่มโด่งดังมากขึ้นเรื่อยๆ ในเมืองหนิงอันสตรีแทบทุกนางต่างกล่าวถึงชื่อคุณชายเหวินกันทั้งสิ้น ข้าเลยนึกแปลกใจเพียงเท่านั้น”

“ข้าพยายามแล้วที่จะไม่แสดงตัวให้โดดเด่นจนเกินไป แต่...มันเป็นเหตุสุดวิสัยจริงๆ ข้าเกิดมาดีพร้อมเกินไป”

เขาแสวงเอ่ยออกมาเช่นนั้นเพื่อจะได้เห็นสีหน้าระอิดระอาจากฟ็รองบ้าง

¹ จงจวินอ่อง หรือจงจวินอ่องเลี้ยงซือ จากเรื่อง อัครนิพนธ์

ทว่าอ่องหน่มกลับทำหน้าที่ครุ่นคิดเพียงครู่

ความสง่างามของจวงจวินอ่องนั้นหาได้น้อยหน้าผู้ใด แต่หากคนกล้า
เข้าไปไล่เขาได้ยากนัก เพราะหากถูกใจท่านอ่องก็ดีไป แต่ถ้าผิดใจ คีระชะหลุดออก
จากบ่าเมื่อใดก็หาทำได้

การพบพี่รองในคราวนี้ ดูจากท่าทีแล้ว...ทำให้เขารู้สึกเหน็บหนาวขึ้น
มาในใจ

แม้จะยังมองเรื่องราวเบื้องลึกในการพบปะกันไม่ออก แต่ก็รับรู้ใน
ลางสังหรณ์ได้ว่าพี่รองกำลังวางแผนการบางอย่างอยู่เป็นแน่ แต่เรื่องราวอันใด
ก็สุดจะคาดเดาได้

แคว้นต้าซิ่นหยางไม่มีผู้ใดไม่รู้จักจวงจวินอ่อง ซึ่งถูกวางตัวไว้ในตำแหน่ง
รัชทายาท เพียงแต่ยังไม่มี การแต่งตั้งจากฮ่องเต้เท่านั้นเอง ทว่าเจ้าตัวกลับไม่
ยินดีกับตำแหน่งนั้นนัก พยายามทุกวิถีทางเพื่อหลบเลี่ยงหลีกเลี่ยงให้ไกลที่สุด

กล่าวถึงการครองราชย์ขององค์หยางหยุนเทียนฮ่องเต้ ผ่านมายี่สิบปี
ยังไม่มียกทัพไปตีสืบทอดบัลลังก์ เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจยิ่ง บ้างก็ว่าเป็น
คำสาป บ้างก็หาว่าเป็นเพราะเหตุการณ์ประหารฝาแฝด ‘หยางซุน’ ทำให้ฮ่องเต้
ไร้องค์ชายสืบทอดราชบัลลังก์

นับเป็นเวลาสิบเจ็ดปีพอดีบพอดี หลังเหตุการณ์ประหารฝาแฝดคู่นั้น
ซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏก่อกวนต้องโทษถึงแก่อعدام ภายในแคว้นไม่มีผู้ใด
ไม่รู้จักเรื่องเล่าลือนี้ ต่างก็แบ่งฝักแบ่งฝ่าย ทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับ
การกระทำในครั้งนั้นของฮ่องเต้ แต่น้อยนักจะเข้าใจเรื่องราวได้ถ่องแท้...และ
เหตุนี้เอง จวงจวินอ่องจึงได้มีสถานะอันน่าเกรงขาม เหล่าขุนนางน้อยใหญ่ต่าง
เกรงใจในหลายส่วน เพราะคาดหมายกันว่าจวงจวินอ่องจะได้เป็นองค์รัชทายาท
อย่างแน่นอน

เพียงหนึ่งชั่วยามเท่านั้น เหวินซือไหย่ก็พาหมิงเย่มาถึงหน้าประตู
บานใหญ่ เมื่อมองโดยรอบแล้วจะเห็นถึงความน่าเกรงขามอยู่ไม่น้อย บ้าง

เหนือศีรษะมีตัวอักษรแกะสลักคำว่า ‘เจิ้ง’ ด้วยสีทองตัวใหญ่ ที่แท้...นางก็คือคนของบ้านตระกูลเจิ้ง

เหวินซื่อไ้หลงจากหลังม้าอย่างแคล่วคล่อง ก่อนจะยื่นมือไปรับนางอีกครั้ง

หมิงเย่ค่อยๆ กระโดดลงมา โดยมีเหวินซื่อไ้คอยรับไว้ นางยิ้มบางกับท่าทางอบอุ่นเช่นนั้นของเขา

“ขอบคุณท่านมาก” น้ำเสียงแผ่วเบาแต่กลับได้ยินชัดเจน

“ข้าบอกแล้วว่าแค่ผ่านไปพบ เจ้าไม่ต้องติดใจเป็นบุญคุณ” เอ่ยออกมาทั้งเผยยิ้มให้เห็นอีกครั้ง

“หากเป็นเช่นนั้น ท่านโปรดบอกว่าต้องการสิ่งใดตอบแทน” หมิงเย่เอ่ยถามซ้ำ

“ไว้เจอกันอีกครั้ง ข้าจะบอกตัวเอง” เหวินซื่อไ้กล่าวด้วยท่าที่มั่นใจ เป็นหมิงเย่เองที่ทำหน้าสงสัย เขากะโดดขึ้นนั่งบนหลังม้าอีกครั้ง “ข้าขอยืมม้าของบ้านเจ้าก่อน แล้วจะส่งคืนให้ภายหลัง” เขากล่าวทั้งยิ้มมุมปากให้อีกครั้ง ก่อนจะควมม้าออกไป

เหวินซื่อไ้รู้ดีว่าอีกไม่นานคงได้เจอนางอีกเป็นแน่ เพราะหากนางอยู่ในเรือนของตระกูลเจิ้ง แสดงว่าต้องเป็นพี่น้องคนใดคนหนึ่งของเจิ้งจู่ คนสนิทของอัครเสนาบติลูเอิน

หมิงเย่เป็นคนฉลาดไม่น้อย นางโอบตเพื่อเอาตัวรอด ผิวพรรณ หน้าตาอีกทั้งดวงตาคู่นั้น ดูก็รู้ว่ามีแตกต่างจากสามัญชนคนธรรมดาเพียงไร หากนางเป็นสาวใช้ ตระกูลเจิ้งคงนำอิจฉาจนเป็นที่รำลือไปทั่วเป็นแน่ คิดได้ดังนั้นเหวินซื่อไ้จึงหัวเราะออกมาอย่างนឹกขัน

สายลมพัดตรงหน้าโรงเตี๊ยม บ่งบอกถึงทิศทางลมในฤดูใบไม้ผลิได้เป็นอย่างดี กลิ่นหอมจากโรงครัวพร้อมกับเสียงของความซุกซนร่วนวายจากเหล่าลูกค้าผู้เข้ามาพักก่อนเดินทางต่อ ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ทุกอย่างที่เขาสั่งก็ถูกจัด

วางไว้บนโต๊ะอย่างเรียบร้อย เหวินซื้อไหหนึ่งจัดการอาหารที่เอ้าแก่นำมาให้
หลังจากยกกาน้ำชามาวางไว้บนโต๊ะ เอ้าแกจึงนั่งลงช้าๆ

“เหตุใดคุณชายไม่ยอมกลับจวนเลย ได้ยินข่าวว่าแม่ทัพเหวินออกไป
เผ่าชายแดนตั้งแต่ท่านกลับมา” ฮู่โม่เอ่ยถามด้วยท่าทีนอบน้อม

ฮู่โม่คือชายอายุประมาณสี่สิบ รูปร่างผอมบางทว่าดูปราดเปรียว
ใบหน้ายาวเรียว ดวงตาดำเล็กตื้นหนึ่งใสราวกับแม่น้ำลึก ไ่ว้เคราเล็กๆ สีดอกเลา
ที่ปลายคางหย่อมหนึ่ง ภายนอกดูเป็นเพียงชายแก่เจ้าของโรงเตี๊ยมที่ดูงกๆ
เงิ่นๆ เพียงเท่านั้น ทว่าเมื่อถึงแล้วเขาคือหนึ่งในคนสนิทของเหวินซื้อไห

“ท่านพ่อคงเบื่อกับเห็นหน้าข้า แล้วข้าเองก็ไม่ชินกับตั่งเตี้ยที่นุ่มนิ่ม
ออกมาตระเวนหาสุราดื่มให้สำราญใจไม่ดีกว่าหรือ” กล่าวอย่างคุณชาย
จอมเสเพลด้วยท่าทีสบายอกสบายใจ ดวงตาคมดูไม่สนใจสิ่งใดนอกจากอาหาร
ตรงหน้าและสุราในมือ

ฮู่โม่กวาดตามองใบหน้าราวหยกเนื้อดีนั้นอย่างระอิดระอาใจ “ท่าน
ยกเรื่องสุรามาเป็นข้ออ้าง แท้จริงท่านไม่ยอมกลับไปเผชิญหน้ากับท่านแม่ทัพ
มากกว่า” กล่าวอย่างผู้มีประสบการณ์และเข้าใจชายหนุ่มเป็นอย่างดี

เหวินซื้อไหหาได้ยอมปริปากเอ่ยสิ่งใดออกมา มื่อยังกุมจอกสุราแน่น
ดวงตาคมที่เคยรี้นเริงกลับเปล่งประกายเข้มวาวหนึ่ง

“พูดถึงเรื่องสุรา มีโรงบ่มสุราแห่งหนึ่งผลิตสุราชั้นดี มีกลิ่นหอม
เหมือนดอกไม้” เอ้าแกกล่าวเสนอให้เหวินซื้อไหฟัง

“สุราหอมเช่นนั้นหรือ ข้าเคยเดินทางท่องเที่ยวไปทั่ว หลังลงจากภู
หมื่นตะวันตกก็เคยได้ยินมาบ้าง แต่พอไปตามหาเอาจริงๆ กลับได้ยินมาว่า ผู้ที่
เป็นเจ้าของต้นตำรับการหมักสุราชนิดนี้ได้เสียชีวิตไปแล้วไม่ใช่หรือ”

“ข้าก็เคยได้ยินเช่นกัน การตายของเจ้าของโรงสุราหอมนั้นมีความ
น่าสงสัย ได้ยินว่าถูกกลุ่มคนชุดดำสังหาร แล้วคดีความก็สร้างความสะเทือนใจ
ให้แก่ผู้คนมากมายจนเป็นที่รำลือ ทว่าพอเวลาผ่านไปเรื่องก็เงียบหายไป
เช่นกัน จนมีคนได้ลิ้มรสสุราหอมอีกครั้ง แต่ว่ากันว่าสุราหอมของที่นี่ไม่เหมือน

กับสุราหอมเจ้าเดิม มีกลิ่นหอมอันหลากหลายมากกว่า ทั้งเจ้าของยังเป็นหญิงชรา ไม่ใช่ทายาทเจ้าของโรงสุราหอมผู้เดิม ข้าคิดว่า...ท่านอาจจะสนใจเรื่องนี้ก็เป็นได้”

เหวินซือให้พยักหน้ารับ “เจ้าช่างรู้ใจข้านัก แต่ข้ามีอีกเรื่องให้เจ้าช่วยสืบ ตระกูลเจิ้ง นอกจากเจิ้งจู่ ยังมีผู้ใดที่เป็นหญิงหรือไม่”

“เรื่องนี้...ท่านอยากรู้ไปทำไมหรือขอรับ”

“แค่อยากรู้เพียงเท่านั้น” เหวินซือให้ตอบเลียง

ฮูยโม่จึงคนหนุ่มอย่างประเมินท่าที เดิมที่เขาไม่ควรใส่ใจ แต่เพราะเป็นเหวินซือให้ เขาจึงจำต้องมองให้ลึกลงไปมากกว่าคำกล่าวถาม “เจิ้งจู่มีน้องสาวเพียงผู้เดียวเท่านั้น คือแม่นางหมิงเย่ นางเป็นคนสนิทขององค์หญิงมู่หยงขอรับ”

เหวินซือให้พยักหน้ารับเช่นเดิม ริมฝีปากไม่ได้เอื้อนเอ่ยสิ่งใดออกมาอีก เขารับรู้แล้วว่านางไม่ใช่เพียงสาวใช้จริงๆ หมิงเย่...น้องสาวของศัตรู แต่ใบหน้าและชื่อของนางกลับติดตราตรึงใจเขายิ่งนัก

“ภารกิจที่คั่งค้าง ข้าอยากจัดการให้เสร็จสิ้น แจ้งคนของเรา คืบพุ่มนี้เตรียมพร้อมสำหรับการกิจสำคัญ” เหวินซือให้เอ่ยเสียงเบาเพียงให้ได้ยินแค่เขากับฮูยโม่เท่านั้น

ไม่มีผู้ใดได้ยิน ไม่มีผู้ใดรู้ ภารกิจสำคัญที่เหวินซือให้ว่านั่นคือสิ่งใด แต่ดวงตาคมกล้าของเขาวาววับด้วยความสนุก ริมฝีปากหยักยิ้ม ส่งให้ดวงหน้าคมดูมีเสน่ห์น่าหลงใหล

ฮูยโม่รับคำสั่งเสียงเบาพาลงมองสีหน้าของเหวินซือให้อีกหน บางครั้งเขาก็ไม่อาจรู้ความคิดของชายผู้นี้

เหวินซือให้ดูภายนอกนั้นเป็นคนสนุกสนาน ไม่เคร่งเครียดต่อเรื่องใด แต่ภายในนั้นยังลึกลับอยู่นั่นเอง อีกทั้งมีความพิเศษเหนือผู้อื่นทั้งในเรื่องวรยุทธ์และความชำนาญ จำเรื่องกลิ่นและรสได้เป็นอย่างดี แต่ที่น่าสนใจกลับเป็นใบหน้าที่เหวินซือให้ต่างหาก

บุตรชายเพียงคนเดียวของแม่ทัพเหวินฮุยเพิ่งผู้เกรียงไกร กลับมี
ใบหน้าที่ดงามราวสวรรค์ปั้นแต่งขึ้น ดวงตาคู้งามมีเสน่ห์ตราตรึงผู้พบเห็น
ลวงล่อ หลอกให้หลงใหล ยิ่งรอยยิ้มที่เปิดเผยอยู่เป็นนิตยน์นี้เป็นดังเชือกบ่วง
วางไว้รัดตรึงเหยื่อที่พลัดหลงเข้ามาเสมอ ถือเป็นอาวุธติดตัวเข้ามาแต่กำเนิด
ก็ว่าได้

แต่จะอย่างไรเล่า...ชายผู้นี้ไม่ได้มีแค่หน้าตาอันร้ายกาจ แต่ยังมี...
วรยุทธ์ล้ำเลิศจาก ‘ปรมาจารย์ลู่หยงอวี่’ แห่งภูหมื่นตะวันอีกด้วย ทว่าการ
แสดงออกภายนอกคือคุณชายหน้าหยก เทียวเตร็ดเตร่เสเพลไปทั่วเมือง ไร้
ความสามารถที่จะทำการราชการเลยเช่นผู้เป็นบิดา นั่นทำให้เขาถูกมองข้ามจาก
เหล่าขุนนางนั่นเอง

เวลาเดียวกันนั้น ที่โรงเตี๊ยมกลางป่า...

ภายในห้องปิดมิดชิด ด้านหน้ามีกลุ่มชายในชุดธรรมดา ทว่าดูแตกต่าง
จากผู้คนแถบนี้ยิ่ง ด้านในมีชายร่างสูงเพรียวดองอาจ ดวงตาสีนิลแวววาว
คมกล้าดูทรงอำนาจ แต่งกายด้วยผ้าแพรธรรมดาเลยเช่นผู้อื่น บนเอวห้อย
จี้หยกขาวดั่งดงาม น่องบนเก้าอี้ไม้เก่า หันหน้ามองป่าด้านนอกทางหน้าต่าง
บานเล็กด้วยท่าที่สบายใจ จวบจนชายชุดดำผู้หนึ่งก้าวเท้าเข้ามาถึง จึงหันกลับ
มา

“ว่าอย่างไร” เขาเอ่ยถามขึ้นพร้อมจ้องลูกน้องด้วยดวงตาเปล่งประกาย
วาววับ

“เรียบร้อยขอรับท่านอ๋อง ข้าน้อยได้ทำตามที่ท่านอ๋องวางแผนไว้ ด้วย
การให้คนอยู่ตามจุดต่างๆ สังเกตการณ์ คุณชายเหวินพา ‘คุณหนู’ ไปส่งยัง
บ้านตระกูลเจิ้ง ทั้งคู่พูดคุยกันเพียงเล็กน้อย ดูท่าทีของคุณชายไม่ได้ตั้งใจ
สงสัยสิ่งใดขอรับ”

“ดี เตรียมการครั้งต่อไป ข้าอยากให้พวกเขาได้พบกันอีก” กล่าวออกไป
ไปแล้วพลันนึกยินดี ทว่าใบหน้านั้นหาได้เผยยิ้มออกมา

เขาจัดการให้คนเฝ้าตามจุดต่างๆ เพื่อดูความเคลื่อนไหว เหวินซื่อไห่
เก่งเรื่องวิชาตัวเบา คงจับได้เป็นแน่หากใช้คนติดตามธรรมดา วิธีการนี้ไม่มี
ทางผิดพลาด

“ขอรับท่านอ๋อง” รับคำเสร็จสิ้นจึงโค้งตัวลงแล้วถอยหลังออกไป

เจ้าแห่งกลยุทธ์ผู้อยู่เหนือผู้คนยกจอกสุราขึ้นจดริมฝีปาก ใบหน้า
ปรากฏยิ้มเพียงเล็กน้อย พลังเขยชมบรรยากาศด้านนอกหน้าต่างนั้นอย่าง
เสียบเสียบ

หากแผนการสำเร็จ เป็นเรื่องน่ายินดียิ่งสำหรับเขา จากนั้นจะละใจ
ไม่ได้เป็นอันขาด ดูแรงลมในราชสำนักแล้วมีโอกาสที่เขาจะได้อภิเษกกับ ‘นาง’
แม้จะมีรูปโฉมงามสะพรั่งเป็นที่ต้องตาต้องใจผู้คน แต่สำหรับเขาแล้ว เห็นนาง
เป็นเพียงห้องสวามาเนิ่นนาน จะให้คิดเป็นอื่นคงทำได้ยาก

ด้วยคำรำลือที่ว่าสตรีในเมืองหนึ่งอัน หากเคยพบหน้าคุณชายเหวินแล้ว
จะต้องติดใจในรอยยิ้มอันทรงเสน่ห์และใบหน้าอันงดงามกันแทบทุกราย ยาม
หนึ่งที่ดูสง่า ยามเคลื่อนไหวกายก็ช่างอ่อนโยน น่าจะเป็นที่ต้องตาของนางมากกว่า
เขาเป็นแน่

หลายปีก่อนช่วงที่อยู่บนภูหมื่นตะวัน เขาได้กราบไหว้ฟ้าดิน ดื่มน้ำผสม
โลหิตร่วมสาบานเป็นพี่น้องกับเหลียนหย่งฝู หลินฟ่ง และเหวินซื่อไห่ ทั้งหมด
กลายเป็นพี่น้องกันตามลำดับอายุ เหวินซื่อไห่ถือเป็นน้องเล็กที่น่าเอ็นดูอยู่
ไม่น้อย ด้วยนิสัยเจ้าสำราญ ทั้งอ่อนโยน ช่างเห็นใจผู้อื่น จึงถูกเขาหลอกใช้อยู่
บ่อยครั้ง บ้างก็รู้ทัน บ้างก็ไม่รู้ เพราะอ่อนประสพการณ์นั่นเอง

ดวงตาของจงจวินอ๋องเปล่งประกายวาววับอย่างรู้ลึกสกุ

น้องเล็ก ข้าขอใช้ใบหน้าและรอยยิ้มของเจ้ามาแก้ปัญหาของข้าเสียก่อน
แล้วก็หวังว่านี่จะเป็นพรหมลิขิตสำหรับเจ้า...แทนข้า

สอง

ภายใต้ตราตรึงลอันมืด มีบางสิ่งไหววูบเคลื่อนไหว ฝึเท้าเบาหวีรวกับ
เหาะเหินเดินอากาศได้นั้นไต่ไปตามหลังคาอย่างเงียบเชียบ ร่างสูงในชุดดำ
ปกปิดใบหน้าด้วยผ้าสีเดียวกัน หลบเข้ามาหนึ่งบนหลังคาพร้อมกับโบกมือส่ง
สัญญาณให้เหล่าสมุนค่อยๆ ตามเข้ามาอย่างใกล้ชิด ชายซึ่งอยู่ด้านหน้าสุด
กวาดสายตามองเหล่ากองทหารภายในจวนกว้างใหญ่ของอัครเสนาบดีสู่เอน
เสียงฝีเท้าปรือยู่ดังก็ก้าวไปทั่วบริเวณนั้น โดยไม่เกรงกลัวว่าจะมีผู้ใดได้ยิน
เสียงแม้แต่คนเดียว

ภายในบริเวณอันกว้างใหญ่ถูกจัดสัดส่วนแบ่งส่วนหน้าเป็นที่พักของ
อัครเสนาบดี กินพื้นที่เกินครึ่ง ส่วนด้านหลังจัดเป็นที่ช่องสุ่มกองกำลังพลเกือบ
ห้าร้อยนายได้

“นี่เพียงแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้นเองขอรับท่านหัวหน้า อีกส่วนจะอยู่แถบ
ชานเมือง มีการตั้งค่ายหลบซ่อนอยู่ในหุบเขาขอรับ แต่ดูเหมือนยังไม่แน่ชัดว่า
ใช้คนของอัครเสนาบดีหรือไม่” เสียงรายงานดังพอให้ได้ยินเท่านั้น

ชายผู้ถูกเรียกว่าหัวหน้ารับฟังพลางจ้องมองเหล่ากองกำลังลับนั้นอย่าง
วิเคราะห์ ดวงตาคมยังคงจ้องเหล่าทหารอย่างไม่วางตา

เสียงลมพัดลู่มาพร้อมกับลูกธนูเงิน เขาเอี้ยวตัวหลบเสียง ก่อนสะบัด
ข้อมือเพียงเล็กน้อยให้มีดสั้นปลิวกลับลงไปสู่กับคัตรู จนอีกฝ่ายต้องหลบเพื่อ
เอาตัวรอดอย่างรวดเร็ว

“มีคณร่าย!” เสียงเหล่าทหารภายในจวนใหญ่ตะโกนร้องบอกกันเป็น
ทอดๆ เหล่ากองกำลังชุดดำต่างลุกขึ้นยืน ชักกระบี่ออกมาพร้อมกันเมื่อหัวหน้า
กองของจวนใช้วิชาตัวเบากระโดดขึ้นมานบนหลังคากำแพงสูงใหญ่นั้น ประจัน
หน้ากับคัตรูอย่างเปิดเผย

“พวกเจ้าบังอาจนัก กล้าบุกเข้ามาในจวนของท่านอัครเสนาบดีเซียว
หรือ” เสียงทวาดของเจิ้งจู่ ชายผู้มีรูปร่างกำยำสูงใหญ่ ใบหน้าด้านซ้ายมีแผล
เป็นขนาดใหญ่ยาวนัก ทว่าเด่นชัดและทำให้ชายผู้นี้ดูเหี้ยมขื่นเหลือกำลัง

“เจ้าคงเป็น...เจิ้งจู่”

คำเอ่ยทักชื่อทำให้เจิ้งจู่หัวหน้ากองกำลังทหารลับ หรืออีกนัยหนึ่งคือ
ทหารคนสนิทของอัครเสนาบดีลู่เอิน ถึงกับเลิกคิ้วขึ้นสูงอย่างประหลาดใจอยู่
ไม่น้อย

เจิ้งจู่สังเกตการแต่งกายของเหล่าโจรชุดดำ พบว่ามีความแตกต่างจาก
คนทั่วไป ข้อมือคาดผ้าสีดำ ปักด้วยด้ายแดงรูปหงส์เห็นได้อย่างชัดเจนในยาม
ค่ำคืน ยิ่งชายที่ยืนประจันหน้ากันขณะนี้ ต้องเป็นผู้มีวรยุทธ์สูงส่ง ดวงตาคม
ที่เห็นมีแววแข็งกล้ายิ่งนัก

“ที่แท้ก็พวกหงส์เหินนี่เอง พวกเจ้าต้องการสิ่งใด ไยรณหาที่ตายบุกเข้า
มาในจวนอัครเสนาบดีเช่นนี้ เมื่อคราวก่อนข้าจัดการพวกเจ้าจนล่าถอย
บาดเจ็บหนักไม่ใช่หรือ นี่พวกเจ้ายังกล้ามารณหาที่ตายอีกครั้งรี”

สิ้นคำท้าทายของเจิ้งจู่ หนึ่งในคนชุดดำถลาออกมาด้วยความโกรธ-
เกรี้ยว แต่ถูกชายซึ่งเป็นหัวหน้านั้นแซนออกไปขวางเสียก่อน

หงส์เหินเป็นคำที่ใช้เรียกเหล่ากองโจรชุดดำซึ่งมีวรยุทธ์เป็นที่รำลือไป
ทั่วสารทิศ เก่งกาจหาตัวจับได้ยาก เอกลักษณ์ของหงส์เหินก็คือวิชาตัวเบาที่
ทำได้ราวกับเหาะเหินเดินอากาศ หลบซ่อนตัวในชุดดำ ออกตระเวนทำภารกิจ

ในยามคำคืนเท่านั้น

หงส์เหินถือเป็นปรีชาคุณกับเหล่าขุนนาง ด้วยเหตุที่มักปล้นเหล่าขุนนาง แต่หาได้นำข้าวของมีค่าไป สิ่งพวกหงส์เหินปล้นก็คือข้อมูล! ดังนั้นหงส์เหินจึงไม่ใช่กองโจรธรรมดา แต่น่าจะเป็นสายลับของผู้ใดสักคน

ชายชุดดำหาได้ตอบโต้สิ่งใดกลับ หันไปทำสัญญาณมือให้เหล่าลูกน้องทั้งห้าคนนั้นถอยกลับออกไป

เจิ้งจู่รีบเข้ามาขวางไว้พร้อมกับตัวกระบี่เข้าหา ดวงตาของคนสนิทครุ-
เสนาบดีเบิกกว้างเมื่อเห็นป้ายหยกรูปหงส์ห้อยอยู่ที่เอวของชายผู้นี้ หยกขาว
ต่างจากเหล่ากองกำลังหงส์เหินผู้อื่น หรือว่า...จะเป็นหัวหน้าคนใหม่

เมื่อตัวกระบี่ส่องพลางครุ่นคิด จ้องตามของชายชุดดำลึกลับ
ตรงหน้าอย่างไม่ว่างตา ชายผู้นี้ตลอดทั่วทั้งการหลบหลีกแคล่วคล่องว่องไว
หาตัวจับได้ยาก เจิ้งจู่ถอยหลังไปจนเกือบสุดกำแพงสูงใหญ่นั้น ไม่ทันได้ระวัง
ตัว

หัวหน้ากองกำลังหงส์เหินพลิกตัวหลบ ใช้วิชาตัวเบาจนกลับไปอยู่
ข้างหลัง เขาหันกลับไปพาดกระบี่อย่างรวดเร็ว แต่กลับถูกอีกฝ่ายตัวตวัดข้อมือ
พลิกสกัดจุดที่ท้องแขนสามครั้งจนกระบี่สีเงินหลุดร่วงลงสู่พื้นดินเบื้องล่าง
ฝ่ามือหนัๆ ชัดเข้าไปอีกครั้งบนอกกว้างของเจิ้งจู่จนพลัดตกลงไป

เหล่าทหารต่างเข้ามาจับตัวเขาไว้ไม่ให้กระแทกลงบนพื้นได้ทันช่วงที่
ทว่าพอเมยหน้าขึ้นไปอีกครั้ง เหล่าคนชุดดำนั้นได้สลายหายตัวแยกไปคนละ
ทิศละทางเสียแล้ว

เวินซือไห่ตะเตไปไปตามหลังคาด้วยปลายเท้าอันเบาหวิว จนได้ยิน
เสียงทหารวิ่งไล่เข้ามาใกล้ จึงสอดส่ายสายตามองหาที่ซ่อน หากยังคงหนีอยู่
เช่นนี้ โอกาสถูกจับได้มีสูง ทหารในจวนมีจำนวนมาก ยิ่งแตกตื่นก็ยิ่งวิ่งพล่าน
กันไปหมด เขากระโดดลงสู่พื้นดินแล้วเปิดประตูห้องที่ใกล้ที่สุดเพื่อหาที่ซ่อน
ตัว พอก้าวเข้าไปแล้วก็พลันได้ยินเสียงฝีเท้าจากด้านนอก จึงแอบซุ่มอยู่หลัง

ประตุนั้น เพราะคิดว่าคงเพียงแค่ออกไปเท่านั้น ทว่าเสียงเท้าคู่นั้นกลับมาหยุดอยู่หน้าห้อง เหวินซื่อไห้จึงหันไปชูกายอยู่หลังม่านบางไถ่ๆ

ประตูห้องเปิดอ้าออก พร้อมกับร่างเพรียวบางของหญิงสาวผู้หนึ่ง สตรีผู้เข้ามาในห้องนั้นดูคุ้นตาสำหรับเหวินซื่อไห้ นางมีใบหน้านางงามเป็นที่ประทับใจเขาแต่แรกเห็น เพียงแต่เหตุใดนางจึงอยู่ในจวนของอัครเสนาบดีในยามวิกาล

นางจุดไฟในตะเกียงบนโต๊ะจนห้องสว่างขึ้น ทว่าจู่ๆ ก็มีลมพัดวูบเข้ามาจนทำให้ไฟนั้นดับลงทันที นางเหลียวมองรอบห้องด้วยความหวาดกลัว แต่กลับไม่ได้เคลื่อนไหวหนี

“เจ้าเป็นใคร บังอาจบุกรุกเข้ามาใน...”

ไม่ว่ากันที่นางจะเอ่ยสิ่งใดต่อได้ มือของเขากลับปิดปากนางไว้เสียก่อน

“ถ้าเจ้าไม่ส่งเสียง ข้าจะปล่อยแต่โดยดี”

นางพยักหน้าเป็นคำตอบ เหวินซื่อไห้จึงปล่อยมือ แต่ไม่ว่ากันนางกลับอ้าปากจะกริ๊ดร้องออกมา มือของเขาไวกว่ารีบปิดปากนางไว้ได้ทันช่วงที่ หมีงเย่ไม่ยอมแพ้ นางดิ้นรนพยายามผลักไล่เสียจนเหวินซื่อไห้เป็นฝ่ายเอ๋อขึ้นมาด้วยน้ำเสียงกระซิบว่า

“ไหนเจ้าบอกว่าอยากตอบแทนข้าอย่างไรเล่า ตอบแทนข้าตอนนี้ด้วยการพาข้าออกไปจากที่นี่”

ประโยคนี้องทำให้นางหยุดการเคลื่อนไหวร่างกาย ดวงตาสว่างขึ้นนั้นจึงเขาด้วยความประหลาดใจ

“เจ้า...” เสียงนางเอ่ยออกมาหลังจากที่เขาปล่อยมือออกจากริมฝีปาก

“ข้าขอโทษที่ผลอกทำให้เจ้าตกใจ ไม่คิดว่าห้องนี้จะมีคนเข้ามา”

“เป็นห้องขององค์หญิงไว้ประทับเมื่อครั้งที่นางมาจวนท่านอัครเสนาบดี ข้าเองจะต้องเข้ามาดูแลความเรียบร้อยให้นางเสียก่อน” หมีงเย่กล่าวตอบเสียงเบา

เหวินซื่อไห้พยักหน้าเข้าใจพลางสบตานาง ซึ่งดูคล้ายว่าพยายามหลบอยู่ตลอดเวลา

“แต่ท่านลอบเข้ามาในจวนอัครเสนาบดี ท่านช่างกล้าตึ๊ง” นางกล่าวหา
ทั้งจ้องบุรุษชุดดำตรงหน้า

เขาไม่ได้ตอบโต้นาง ยังคงยืนนิ่ง จนกระทั่งนางเอื้อมมือเข้ามาหาหมาย
จะปลดเปลื้องผ้าปิดหน้าเขาออก ดวงตาคู่สวยซ่อนมองด้วยความใคร่รู้

เหวินซือให้ถอยหลังเพียงก้าวหนึ่งเป็นการปฏิเสธ นางจึงหยุดค้างอยู่
เช่นนั้น ก่อนจะลดมือลงแล้วหันหลังให้

“ข้าจะไปหาชุดมาให้ท่านเปลี่ยน”

นางทิ้งท้ายไว้เช่นนั้น เหวินซือให้ยอมปล่อยให้นางไป เขาเชื่อว่าหมิงเย
ต้องรักษาสัญญาอย่างแน่นอน

เหวินซือให้เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดทหารภายในจวนของอัครเสนาบดี
หมิงเยพาเขาออกมาจากห้องแล้วเดินเรื่อยไปตามทางเดิน ออกไปยังบริเวณ
ด้านหลังจวน ระหว่างนั้นมีสาวใช้โค้งตัวคำนับนางไปตลอดทาง จนถึงประตู
ไม้บานเล็ก เขาจึงปลดกลอนออกแล้วก้าวเท้าข้ามธรณีประตูออกไป

“ขอบใจเจ้ามาก” เหวินซือให้หันมากล่าวกับหมิงเย

“ข้าทำตามสัญญา ท่านไม่ต้องห่วง เรื่องนี้จะเป็นความลับระหว่างเรา”
นางกล่าวตอบ ดวงหน้าต้องแสงจันทร์ยามค่ำคืนทำให้นางดูอ่อนหวานขึ้น
คิ้วบางขมวดเข้าหากันเมื่อกล่าวถึงหน้าที่ของนาง

“แล้วพบกันใหม่” เหวินซือให้กล่าวทิ้งท้ายด้วยรอยยิ้ม

หมิงเยสบตาเขา ก่อนจะหลบเสมองไปทางด้านข้าง “โปรดรีบไปเสีย
ก่อนที่ผู้อื่นจะมาพบแล้วข้าจะเดือดร้อน” นางกำชับ

เขากลับยิ้ม ก่อนจะโค้งตัวเล็กน้อยเป็นการแสดงความขอบคุณแล้ววิ่ง
ออกไป

หมิงเยมองตามหลังของบุรุษผู้ช่วยชีวิตนางไปจนร่างสูงนั้นกลืนหายไป
กับความมืดมิด พลังทอดถอนใจออกมาอย่างโล่งอก แล้วเอื้อมมือไปปิดประตู
ลงกลอนอย่างดี ประตูบานเล็กนี้...เป็นทางลับสำหรับหลบหนียามคับขัน และ
มีเพียงสองคนเท่านั้นที่ล่วงรู้ว่ามีประตูลับภายในจวน นั่นก็คือนาง...กับอัคร-

เสนาบดี

ผีเท้านักๆ ของเจิ้งจู๋ย่าไปตามพื้น เขาตามหาเหล่าคนร้ายไปทั่ว แต่ก็ยังไม่พบร่องรอย รวากับว่าหายตัวได้อย่างไรอย่างนั้น แม้ว่าจะสั่งการทหารเพื่อออกตามหามากมายเพียงไร ทว่าความมืดมิดก็ดูเป็นอุปสรรคอยู่มากเช่นกัน

เจิ้งจู๋ยังคงเจ็บใจที่พลาดทำให้เจ้าคนชุดดำผู้นั้น ชายผู้นี้หาใช่คนเก่าซึ่งเคยประมือกับเขา! พวกหงส์เหินช่างกล้าหยาบเหี้ยม บังอาจบุกเข้ามาในจวนทำการเหมือนทำหายเกียรติของอัครเสนาบดีใหญ่แห่งแคว้นซินหยาง

“เกิดสิ่งใดขึ้น” เสียงหึ่ยมเกรี้ยมดังขึ้นพร้อมร่างใหญ่ของอัครเสนาบดีลู่อิน ไบหน้าเคร่งขม่วาดดวงตาทรีเล็ก คิ้วหนาเซิดขึ้นสูง ริมฝีปากหนา ยิ้มอย่างคนเจ้าสำราญ

เจิ้งจู๋รีบคุกเข่าลงทันทีที่เห็นอัครเสนาบดีก้าวเข้ามายังบริเวณนั้น

ลู่อินกวาดสายตาดูเหล่าทหารที่คุกเข่าต้อนรับเขาอยู่นั้น ก่อนโบกมือสะบัดแขนเสื้อเบาๆ ให้ลุกขึ้น

“มีโจรลอบเข้ามาในจวนขอรับ” เจิ้งจู๋รายงาน สี่หน้าคนสนิทเคร่งเครียด ลู่อินเงยหน้าขึ้นมองกำแพงสูงใหญ่ของจวน ก่อนชำเลืองมองเหล่าทหาร “ผู้ใดช่างบังอาจนัก!” เสียงของอัครเสนาบดีเข้ม ดวงตาลีกลั่นนั้นเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยว

“ข้าน้อยคิดว่า พวกที่เข้ามาคือพวกหงส์เหินขอรับ มันลอบเข้ามาสังเกตการณ์” เจิ้งจู๋อธิบายเรื่องเพียงเล็กน้อย ดวงตาลีกลั่นหวาดุดันลอบสังเกตท่าทีของผู้หน้าอย่างละเอียด

คิ้วหนาของลู่อินขมวดเข้าหากัน มือข้างหนึ่งกุมเคราดำยาวของตน ลูบไปมา คล้ายว่ากำลังใช้ความคิดอย่างหนัก หลายปีมานี้ชื่อหงส์เหินผ่านเข้ามาทำให้เขาหงุดหงิดใจเสียหลายครั้งหลายหน ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้หน้าใจสิ่งใดมากมายนักหรอก เพียงแต่ทำให้รำคาญ ทำสิ่งใดก็ดูจะมีกลุ่มโจรชุดดำปก

หงส์นี้มาจุ่นจ้านอยู่เรื่อยไป

“หงส์เหินอีกแล้วหรือ เจ้าเคยบอกข้าว่าเจ้าฆ่าหัวหน้ามันไปแล้วไม่ใช่รี”
น้ำเสียงเช่นนั้นแสดงถึงการตำหนิคนสนิทของตน

เจิ้งจู่ยืนเปรียบดั่งมือขวาของลู่เอิน คอยสอดส่องดูแลความสงบเรียบร้อยภายในจวน และยังมีหานเจี๋ยซึ่งเปรียบเสมือนมือซ้ายที่คอยดูแลเรื่องภายนอกเมือง คอยติดต่อกับผู้สนับสนุน และยังทำภารกิจลับอีกอย่างหนึ่งด้วย

“ข้าเหนื่อยผิดไปแล้วขอรับ แต่...”

น้ำเสียงเจิ้งจู่อีกอึก ทำให้ลู่เอินจ้องเขม็ง

“เจ้าอีกอึกด้วยเหตุใด มีสิ่งใดก็ว่ามา” ทุกครั้งที่เกิดปัญหา ลู่เอินไม่ตัดสินใจโทษเจิ้งจู่ทันทีที่เหมือนทหารคนอื่น แต่จะถามเหตุผลก่อนทุกครั้ง แสดงให้เห็นว่าในบรรดาคนของอัครเสนาบดี เจิ้งจู่คือคนที่ลู่เอินไว้วางใจที่สุด

“คือ...ผู้ที่ข้าประมือด้วยเมื่อครู่ ทำให้ผู้นำคนเดิมของหงส์เหินขอรับ”

ลู่เอินยกมือขึ้นลูบเคราของตนไปมาเหมือนที่กำลังใช้ความคิด “พวกมันมีหัวหน้าคนใหม่เช่นนั้นหรือ ฮี! เจ้าพวกนกที่สถาปนาตัวเองเป็นหงส์ เต็ดปีกดิงชนมันมาอย่างโง่เง่าให้สิ้นซาก คราวนี้พวกมันจะได้รู้ว่าบังอาจหยามเหยียดผู้ใด...แล้วอย่าให้หลงเหลือมาให้ข้ารำคาญใจได้อีก”

ลู่เอินเหยียดมืออย่างทะนง ผู้ใดกล้าเป็นปรปักษ์ต่อเขา ผู้นั้นสมควรได้รับโทษอย่างสาสม อัครเสนาบดีชำเลืองมองเหล่าทหารที่เหลือ ก่อนจะสั่ง “โบริยทหารที่อยู่เวรยามคืนนี้คนละห้าสิบไม้ ข้าไม่ชอบให้คนของข้าทำงานผิดพลาด”

“ขอรับ” เจิ้งจู่รับคำ ก้มศีรษะลงอีกครั้ง ดวงตาคู่ นั้นเคร่งเครียดขึ้นโดยพลัน

ขุนนางเจ้าของจวนกว้างใหญ่เยื้องย่างออกไปแล้ว แต่ทหารคนสนิทกลับยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

เจิ้งจู่อยู่รับใช้ลู่เอินมาตั้งแต่ครั้งเป็นหนุ่มน้อย จนลิบปียังคงจงรักภักดี

ไม่เคยเปลี่ยนแปลง สิ่งหนึ่งที่ทำให้เขายังคงรับใช้ไม่ท้อถอยก็เพราะความผูกพันกับองค์หญิงมู่หยงมาตั้งแต่ครั้งวัยเยาว์

ในคำคืบนี้สาเหตุที่เจิ้งจู่จับได้ว่ามีกลุ่มหงส์เหินแอบแฝงตัวอยู่ ก็เพราะ...ทุกครั้งที่พวกหงส์เหินปรากฏกาย จะพบนกกลุ่มหนึ่งบินวนเวียนอยู่บนท้องฟ้าใกล้ๆ

เมื่อคำนึงถึงช่วงเวลาแห่งการประมือกับหัวหน้าคนใหม่ของหงส์เหินแล้ว ช่างน่าแปลกใจอยู่ไม่น้อย วรยุทธ์แปลกใหม่ การเคลื่อนไหวว่องไว พลังลมปราณที่ซัดมาอย่างรวดเร็วนั้นทำให้เลือดลมแปรปรวนได้ฉับพลัน โชคดีที่พลังลมปราณของเจิ้งจู่เองก็หาได้อ่อนแอ สามารถต้านทานฝ่ามือได้ แต่ก็ยังพลาดตกลงมาสู่พื้น หัวหน้าคนใหม่ของหงส์เหินผู้นี้...ช่างน่าสนใจเหลือเกิน

คราวหน้าเจ้าอย่าหวังเลยว่าจะมีลมหายใจบินหนีกลับไปได้อีก!

ภายในห้องลับของโรงเตี๊ยมหลังอี่ซึ่งเป็นที่บัญชาการของกองกำลัง

หงส์เหิน หลังเสร็จภารกิจในคำคืบนี้ ชายร่างสูงในชุดดำปกปิดอำพรางกาย เปิดผ้าคาดอก เผยให้เห็นโครงหน้าคม ซึ่งบัดนี้มีเพียงแสงไฟจากตะเกียงสีนวลอ่อนสาดกระทบ ก่อนหันมองเหล่าคนของหงส์เหินกว่าสิบนายภายในห้องนั้น ด้วยท่าที่ครุ่นคิด

เหวินซือให้นำลงบนเก้าอี้ใกล้ตัว วางแขนบนโต๊ะไม้เก่าพร้อมกับถอนหายใจแผ่วเบา

อยู่ไม่กี่ก้าวเข้ามาใกล้พร้อมรินน้ำชาแล้วยกให้ เหวินซือให้รับมาดื่ม พอดับกระหายแล้ววางลงบนโต๊ะ

น่าเสียดายนัก หลังจากนี้อัศวินเสนาบดีคงจัดการกลบเกลื่อนร่องรอยของตนเป็นแน่ หลักฐานย่อมต้องหายไปเป็นที่สุด เหวินซือให้ได้แต่พรำบ่นในใจ

“ข้าผิดไปแล้วขอรับ หากไม่เป็นเพราะข้าทำพลาดจนถูกจับได้คงไม่เป็นเช่นนั้น” หนึ่งในคนของเขาคุกเข่าลงกับพื้น ประสานมือเข้าหากันด้วยสีหน้า

ลำนึกผิด

เหวินซื่อให้สายหน้าเพียงสองครั้งแล้วผายมือเชิญให้ลุกขึ้นเช่นเดิม “ไม่ใช่ความผิดของเจ้า ภายในจวนอัครเสนาบดีย่อมมีการตรวจตราควบคุม เป็นอย่างดี แม้ผิดสังเกตเพียงนิด คนของอัครเสนาบดีย่อมรู้ทันกาล อีกอย่าง คราวนี้เราใช้กำลังคนมากเกินไป” เหวินซื่อให้กล่าวพร้อมทั้งหันไปมองไหสุรา ซึ่งอยู่โหม่นามาวางไว้อย่างรู้ใจ

“ควรทำอะไรต่อไปดีขอรับ” ชู่โยมเอ่ยถาม

เหวินซื่อให้ยกจอกสุราขึ้นดื่มแล้วสั่งการ “ส่งข่าวไปยังท่านอ๋อง แจ้งถึง กองกำลังลับที่อัครเสนาบดีช่องสุ่มไว้ แล้วรอฟังคำสั่งต่อไป”

“ขอรับ” ชู่โยมรับคำพร้อมกับโค้งตัวลงเล็กน้อยให้หัวหน้ากองกำลัง หงส์เหิน

“แต่ข้าคาดการณ์ได้ว่าท่านอ๋องต้องเร่งให้ตามหาองค์ชายกับองค์หญิง ให้พบโดยเร็วที่สุดเป็นแน่ ท่านอ๋องไม่โปรดจะรับตำแหน่งรัชทายาทอยู่แล้ว” เหวินซื่อให้กล่าวอย่างรู้อรรถรู้ใจจงจวินอ๋อง

เหตุใดเขาจะไม่รู้ใจพี่น้องร่วมสาบานของตน พี่รองเป็นผู้มีความสามารถ เก่งกาจ รอบรู้กลยุทธ์ ทว่าด้วยบรรดาคักดิ์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ทำให้เลือกสิ่งใดได้ไม่มากนัก แม้จะเป็นผู้หนึ่งที่รักอิสระเสรี แต่ชีวิตกลับติดขัด ด้วยชาติกำเนิดเสียนี้...คงเป็นเรื่องเดียวที่ท่านอ๋องขัดดอกขัดใจ

เหวินซื่อให้นึกขึ้น แต่ในเวลานี้เขาควรหัวเราะเยาะตัวเองมากกว่า ดันตกกระไดพลอยโจนรับหน้าที่เป็นหัวหน้ากองกำลังลับขององค์ฮ่องเต้แห่ง ชินหยางได้

กองกำลังหงส์เหินก่อตั้งขึ้นเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน มีวัตถุประสงค์เพื่อตามหาองค์ชายหยางชิวและองค์หญิงซุนหลัน หรือที่เรียกกันติดปากว่า ฝาแฝด ‘หยางซุน’ โดยผู้ถูกคัดเลือกเข้าทำงานล้วนแล้วแต่เป็นจอมยุทธ์ที่จงรักภักดี ต่อองค์ฮ่องเต้ทั้งสิ้น

แรกเริ่มนั้นแม่ทัพเหวินชู่เฟิง บิดาของเหวินซื่อให้เป็นผู้ดูแล แต่ด้วย

ภารกิจควบคุมกองทัพชายแดนก็สำคัญ จึงทำงานได้ไม่สะดวกนัก ภายหลัง จึงคัดเลือกจากเหล่าองค์กรข้าราชการวังเข้ามาทำภารกิจ แต่เมื่อไม่นานนี้ หัวหน้ากองเกิดประมือนักกับเจ้าจุ่นมาดเจ็บบาสัทส์ ทั้งได้รับพิษร้ายจากลูกธนู ทำให้เสียชีวิตลงในที่สุด ทำให้ตำแหน่งหัวหน้ากองกำลังหงส์เหินว่างเว้นลง... การเลือกเฟ้นผู้มารับตำแหน่งใหม่จึงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

หงส์เหินมีกำลังเรือนพันคน ทำงานสืบข่าวตามแคว้นต่างๆ ใช้วิธีการปลอมตัวเป็นพ่อค้าเร่ ชาวบ้านธรรมดา หรือแม้กระทั่งเจ้าของโรงเตี๊ยม เพื่อตบตาผู้อื่น กองกำลังทุกคนต่างมีตราหงส์แดงประจำตัวไว้ยืนยัน มีเพียงหัวหน้ากองเท่านั้นที่มีหยกขาวสลักเป็นรูปหงส์บงบอกฐานะ

หลังจากที่เหวินซือไหล่งจากภูมิ่นตะวันออกไม่นาน ออกท่องเที่ยวทั่วยุทธภพจนพอใจแล้ว เขาก็ได้รับคำสั่งให้เข้าเฝ้าฮ่องเต้เพื่อรับราชโองการลับ เป็นหัวหน้ากองกำลังหงส์เหิน

“กระหม่อมไม่อาจเสนอชื่อบุตรชายของกระหม่อมได้พะย่ะค่ะ เขายังเด็กนักที่จะรับหน้าที่นี้” แม่ทัพเหวินกล่าวต่อหน้าพระพักตร์อย่างลื้มตัว

แม่ทัพเหวินนั้นเพิ่งได้เห็นหน้าบุตรชายหลังจากหายไปฝึกยุทธ์ตั้งแต่แปดขวบ ตระกูลของเขามีเพียงชื่อให้ที่เป็นบุตรชาย ชื่อให้เปรียบเสมือนทายาทคนสำคัญของตระกูลเหวิน อีกทั้งหวาดกลัวว่าหน้าตาของเขาจะสร้างความลำบากในภายภาคหน้า อย่างที่เคยได้ยินคำรำลือมาเสมอ...ชายที่มีใบหน้างดงาม ถือเป็นโชคร้ายแก่ตน

“ท่านแม่ทัพ ผู้เป็นบิดาหรือมารดาที่ย่อมมองบุตรของตนว่าเป็นเด็กวันยังค่ำ น้องเล็กอายุสี่สิบสองแล้ว ไม่ถือว่าเด็กเลย ท่านควรเชื่อใจแล้วเปิดโอกาสให้เขาได้แสดงฝีมือให้ท่านเห็นนะ น้องเล็กมีความเก่งกล้าสามารถในเรื่องวิชาตัวเบา มีวรยุทธ์ที่เหมาะสมแก่การนี้ยิ่งนัก” จงจวินอ่องกล่าวขัดขึ้นมานั้นที

เหวินซือไหล่เหลื่อมมองพริ้วด้วยความสงสัยในคำพูดของเขา ใครๆ ก็รู้ว่าอ่องผู้นี้มักด้วยเล่ห์ การวางให้เหวินซือไหล่ผู้มีอายุน้อยรับบทบาทหน้าที่

สำคัญยิ่งนี้ ย่อมมีแผนการในใจเป็นแน่แท้

“แล้วเจ้าคิดเห็นเช่นไร เหวินซื่อไห่ ข้าควรถามเจ้ามากกว่าผู้ใด เจ้ายอมรับหน้าที่นี้หรือไม่” หยางหยุนเทียนฮ้องเต๋ตริสถามเสียเอง

เขาที่ได้แต่ก้มหน้าฟังคำถกเถียงระหว่างผู้เป็นบิดากับจงจวินอ๋องเงยหน้าขึ้น “กระหม่อมยินดีที่จะทำงานนี้พะย่ะค่ะ” เขารับคำอย่างหนักแน่น พลันสร้างรอยยิ้มบนใบหน้าให้ท่านอ๋องในทันที

หยางหยุนเทียนฮ้องเต๋ตริสเรียกให้มหาขันทีต่งส่งกล่องสีแดงขนาดเล็กนั้นวางลงบนมือของว่าที่หัวหน้ากองกำลังหงส์เหิน

“ข้าแต่งตั้งให้เหวินซื่อไห่เป็นหัวหน้ากองกำลังหงส์เหิน ทำหน้าที่หาข้อมูลข่าวสารอันสำคัญส่งให้แก่ราชสำนัก ควบคุมกองกำลังหนึ่งพันคน อีกทั้งรับภารกิจลับตามหองค์ชายหยางชิวและองค์หญิงซุนหลันตั้งแต่นี้”

“น้อมรับพระบัญชา”

“ในกล่องมีตราประจำตำแหน่งของเจ้า และภาพนั่นคือหยกที่ข้าได้มอบให้แก่องค์ชายและองค์หญิงไว้ ก่อนจะออกจากวังไป”

ตราประจำตำแหน่งของเขาคือเป็นรูปหงส์กระพือปีกสวยงาม ด้านหลังสลักคำว่า ‘เจ้าแห่งหงส์’ ส่วนบนกระดาดษสีน้ำตาลอ่อนนั้นเป็นภาพของหยกสองชิ้น ชิ้นหนึ่งเป็นรูปมังกรที่สลักคำว่า ‘หยางหลง’ อีกชิ้นเป็นรูปหงส์ที่สลักคำว่า ‘หยางเฟิง’

นี่คือภารกิจลับ...

เหวินซื่อไห่ยกจอกสุราขึ้นจดริมฝีปากอีกครั้งเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในอดีต เขายังไม่เข้าใจความคิดของบิดาซึ่งเป็นถึงแม่ทัพใหญ่ เหตุใดจึงไม่ยินดีที่จะให้เขารับตำแหน่งนี้ กลายเป็นพี่น้องร่วมสาบานอย่างจงจวินอ๋องต่างหากที่สนับสนุน หรือเพียงเพราะคำทำนายในวัยเยาว์ว่า...

ก่อนอายุยี่สิบสามเขาจะทำให้ตระกูลเหวินเสื่อมเสีย อีกทั้งเลือดยังไหลนองท่วมแผ่นดิน หากเด็กชายผู้นี้เกี่ยวข้องกับสตรีหรือผู้สูงศักดิ์... ด้วยเหตุนี้บิดาของเขาจึงไม่ยินดีนักที่จะให้เขาเข้ารับราชการ หรือกระทำการใดๆ

อันเกี่ยวข้องกับผู้มีอำนาจ แต่กระนั้นการส่งขึ้นไปฝึกยุทธ์บนภูมื่นตะวัน
อันเป็นสถานที่แสนห่างไกลและเงียบสงบ ก็ยังทำให้เขาได้พบกับความจริงอัน
อยู่ดี

เหวินซือให้หัวเราะขันอย่างขมขื่นในใจ ยิ่งหนีกลับยิ่งเจอ...คงเรียก
ได้ว่า โชคชะตาไม่อาจหลีกพ้น

สาม

ภายในห้องหนังสือของตระกูลเหวิน บนเก้าอี้ไม้สีน้ำตาลเข้มขัดเงา งดงาม แกะสลักด้วยลวดลายวิจิตร แม่ทัพใหญ่นั่งรับฟังเรื่องราวที่บุตรชายเล่าความคืบหน้าในการปฏิบัติภารกิจด้วยท่าที่เสียบขรึม เป็นบุคลิกอันโดดเด่นของท่านแม่ทัพอยู่แล้ว ทว่ากลับเป็นเรื่องที่ชาวบ้านนินทาหลังว่าบิตากับบุตรชายผิดแผกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ผู้หนึ่งดูจืดจาง หว่าบุตรนั้นกลับอ่อนไหวดังกิ่งทิว

“เจ้าบอกว่าพบผ้าแพรอย่างนั้นหรือ” คำถามของผู้เป็นบิดาประกอกับสีหน้าตระหนกเพียงเล็กน้อย แสดงให้เห็นว่าเหวินอยู่เบื้องนั้นประหลาดใจจริงๆ

“ขอรับท่านพ่อ” เหวินชือได้รับคำพร้อมกับส่งกล่องไม้สีน้ำตาลเข้มให้แก่บิดา

เหวินอยู่เบื้องเปิดกล่องออก มองผ้าแพรสีเหลืองลวดตาข่ายอย่างตื่นตะลึง เขาไม่เคยคาดคิดว่าจะได้พบเบาะแสมาถึงเพียงนี้ ในอดีตนั้นไม่เคยมีผู้ใดพบสิ่งใดเลยแม้แต่หย่อน รวากับว่าฝาแฝดนั้นหายตัวได้

“นี่น่าจะเป็นผ้าแพรที่ห้องค์ชาย...มีคนนำไปขายอยู่ทางใต้ของแคว้นซินหยาง” เหวินชือให้อธิบายอีกเล็กน้อยตามข้อมูลที่ได้รับ

“แล้วเรื่อง...กองกำลังลับเป็นอย่างไรบ้าง” แม่ทัพใหญ่ถามอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งดูน่ากังวลไม่แพ้กัน

“อัครเสนาบตีลู่เอ็นสั่งสมกองกำลังไว้ภายในจวนของตน ข้าคิดว่าเขาต้องซุกซ่อนไว้อีกหลายที่เป็นแน่ ข้ากำลังให้คนสืบหาเพิ่มเติมอยู่ขอรับ”

เหวินฮุยฟังพยักหน้ารับทำความเข้าใจเรื่อง ก่อนจะเปิดปากพูดออกมาด้วยน้ำเสียงอันเข้ม “เวลานี้เหล่าข้าราชการต่างกลัวเกรงในอำนาจของอัครเสนาบตี ถึงได้ฮึกเหิมบังอาจคิดการใหญ่เช่นนี้ เจ้ารายงานจงจวินอ่อนงแล้วใช่หรือไม่”

เหวินฮุยให้พยักหน้ารับ “ท่านอ่อนงให้เร่งมือตามหาองค์ชายและองค์หญิงโดยเร็วที่สุด”

“เรื่องคราวนี้ถือว่าเจ้าทำได้ดีมาก ผิดที่ข้าเอง จัดการภารกิจไม่สำเร็จแต่แรก ทำให้เรื่องยืดเยื้อยาวนานมาถึงเพียงนี้” เหวินฮุยฟังยังคงคำนึงถึงเรื่องแต่หนหลัง เสียใจที่ตนทำภารกิจไม่สำเร็จอยู่ตลอดเวลา

“เหตุใดท่านพ่อต้องโทษตัวเองด้วยเล่า ท่านบอกข้าเองไม่ใช่หรือว่าพวกอัครเสนาบตีคาดการณ์แผนของฮ่องเต้ไว้แล้วเช่นกัน จึงได้ส่งคนออกไปสกัดกั้นรถม้าไว้”

“นับว่ายังโชคดีที่สวรรคตเมตตา อย่างน้อยองค์ชายและองค์หญิงก็ไม่ได้ตกอยู่ในเงื้อมมือของอัครเสนาบตี แต่จากนี้ไปอยากให้เจ้าระมัดระวังตัวเพิ่มขึ้น ฝ่ายอัครเสนาบตีคงต้องเร่งมือตามหาฝาแฝดเป็นแน่” น้ำเสียงเหวินฮุยฟังเป็นกังวล

“ท่านพ่อหมายความว่าถึงสิ่งใด”

“ข้าได้รับคำสั่งให้ข้าเฝ้า คงเป็นเรื่องสืบสาวคดีความที่คั่งค้างของอดีตก๊วยเพย² ได้ยินมาว่าตั้งแต่ถูกขังในตำหนักเย็น พระสนมก็ไม่ยอมมปรินิพพานกับผู้ใดเลย มีเพียงหนึ่งเดียวที่นางยอมพูดคุยกัยด้วยก็คือฮ่องเต้ พูดถึงเรื่องนี้ข้าเองลำบากใจที่ต้องก้าวล่วงกิจภายในวังไม่น้อย แต่เพราะเป็นพระประสงค์

² ตำแหน่งสนมอันดับที่สอง อันดับหนึ่งคือหวงก๊วยเพย

ของฮ่องเต้ จะขัดก็ไม่ได้ ดังนั้นจำต้องระวังทุกฝีก้าว ผิดพลาดเพียงนิดอาจมีสิทธิ์ตายได้ทุกเมื่อ เจ้าจำไว้นะซื้อให้ อย่าไว้ใจใครนอกจากตัวตัวเอง อีกทั้งผู้คนในวังต่างมีเขี้ยวเล็บ กระทั่งนางกำนัลตัวเล็กๆ ยังต้องมีเล่ห์เหลี่ยมเพื่อความอยู่รอด”

เหวินซือให้ได้แต่ทอดถอนใจออกมาด้วยความรู้สึกเศร้าใจยิ่ง เขาท่องยุทธภพมาไม่มาก แต่ก็ได้เห็นเรื่องราวเหล่านี้อยู่นาน การถูกใส่ร้ายนั้นไม่ว่าจะเป็นผู้สูงศักดิ์หรือต่ำต้อย ต่างก็มีโอกาสถูกกระทำทั้งสิ้น แต่ภารกิจของเขามีเพียงการตามหาลอร์ดหญิงและองค์ชายเท่านั้น คงไม่มีเรื่องใดให้ข้องแวะกับกิจวัตรหลวงอีกแล้วกระมัง

“ท่านพ่อ พี่ซือไห่ ท่านแม่ให้ข้ามาตามไปกินข้าว” เสียงหวานของเหวินเหม่ยหงน้องสาวคนเล็กดังขึ้น

เหวินเหม่ยหงมีอายุเพียงสิบห้าปี ตอนแรกที่สูหยินตั้งครุภณนั้น ผู้เป็นบิดาคิดว่าบุตรคนเล็กอาจจะเป็นชายดังที่ทุกคนภายในจวนหวาดหวังไว้ เพราะซินแสทักท้วงว่าบุตรที่อยู่ในท้องของสูหยินทั้งแข็งแรงและกล้าหาญ ในภายภาคหน้าจะมีชื่อเสียงโด่งดัง ทว่าพอคลอดออกมาเป็นบุตรสาว ทุกคนต่างพูดไม่ออก แม้จะผิดหวัง แต่หาได้เสียใจ นางยังคงเป็นสายเลือดของตระกูลเหวินอยู่ดี ในวัยเด็กนางก็คล้ายบุรุษ ทั้งต้อยติหาเรื่องจนสร้างความปวดหัวให้แก่สูหยินมาตลอด ทว่าพอเริ่มเข้าวัยรุ่น นางกลับมีใบหน้างดงามละม้ายคล้ายพี่ชายอยู่ไม่น้อย เป็นที่ต้องตาต้องใจบุรุษ ทว่าหากชายใดได้พบตัวตนของนางจริงๆ ต่างก็ถอนตัวไม่คิดจะวุ่นวายกับนางอีก

“ไปเถอะ” เหวินฮู่ยู่เฟิงตัดบทลูกขึ้นก้าวออกไป

เหวินเหม่ยหงหันมองพี่ชายพร้อมกับเลิกคิ้วโก่งสยของตนขึ้นสูงด้วยความประหลาดใจยิ่ง นานเท่าใดแล้วที่นางไม่ได้เห็นภาพบิดากับพี่ชายนั่งเคียงคู่พูดคุยกันเช่นนี้

“เป็นครั้งแรกที่ข้าเห็นพี่กับท่านพ่อพูดคุยกันได้นานขนาดนี้ มีเรื่องอะไรกันหรือเจ้าคะ” นางถามทั้งมีสีหน้าตื่นเต้น

“เรื่อง...” เหวินซื่อไห่แสวงทำหน้าที่ถึงเรื่องที่พูดคุย “อ้อ...ท่านพ่อกำลังหาลูกขุนนางสักคนมาแต่งตั้งเจ้าอย่างไรละ เหม่ยเอ๋อร์”

“อะไรนะ” เสียงหวานแหลมขึ้นฉับพลัน

เหวินซื่อไห่กลับหัวเราะแล้วทำหน้าที่ยียวนน้องสาว ก่อนเร่งฝีเท้าเดินหนีนางออกไปยังห้องกินอาหารทันที

เหวินเหม่ยหงเต้นเร่าๆ อย่างซัดใจ เมื่อรู้ว่าโดนพี่ชายแกล้ง

ที่โต๊ะอาหาร ตระกูลเหวินอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา เหม่ยยวีนสุหยิน แม่ทัพใหญ่มีสีหน้าปลานปลื้มยิ่ง น้ำตาลอวบแบ่ หันมองด้านขวาซึ่งสามีนั่งอยู่ด้านซ้ายมือเป็นเหวินไปซิงบุตรสาวคนโต เฟิงเถิงบุตรชาย เหวินซื่อไห่บุตรชายคนกลาง และเหวินเหม่ยหงบุตรสาวคนเล็ก

“ท่านแม่ ไยทำหน้าที่เช่นนั้น เสียใจหรือดีใจกันแน่” เหวินซื่อไห่เอ่ยถามเมื่อเห็นมารดาจ้องมองทุกคนด้วยสีหน้าราวกับจะร้องไห้

“ซื่อไห่ เจ้านี้ทำอะไรเป็นเล่นเสียหมด” เหวินไปซิงตำหนิน้องชายเสียงเข้ม

“พี่ซื่อไห่พูดถูก ตอนนี้ท่านแม่ทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้จริงๆ ด้วย” เหวินเหม่ยหงหันไปสนับสนุนพี่ชาย

“ข้ายินดีนัก นานมากแล้วที่ครอบครัวเราไม่ได้อยู่กันพร้อมหน้าเช่นนี้” เหม่ยยวีนตอบน้ำเสียงลั่นเครือเล็กน้อย

“ท่านพ่อกลับมาคราวนี้ มีเรื่องอันใดพิเศษหรือไม่เจ้าคะ” เหวินไปซิงตัดบทขึ้นมา เพราะเกรงว่ามารดาจะร้องไห้ออกมาจริงๆ

ในบรรดาพี่น้อง เหวินไปซิงเป็นผู้ที่เก่งกาจทั้งในเรื่องบุนและญี่ สมกับเป็นบุตรของแม่ทัพใหญ่ ผิดก็ตรงที่นางเป็นสตรีเท่านั้น ทว่านอกจากความแข็งแกร่งกล้าหาญ นางยังมีความสวยที่ตราตรึงใจไม่น้อย ทำให้บุรุษน้อยใหญ่ในเมืองหนิงอันต่างก็หมายตานางไว้เป็นภรรยา เพียงแต่ว่า...ผู้ที่ชนะใจนางกลับเป็นเพียงชายที่ไม่มีผู้ใดรู้จัก เฟิงเถิงบุตรชายเพียงคนเดียวของ

หมอยาเฟิงอี่ เขาเป็นคนค่อนข้างขี้อาย นิสัยซื่อตรง แทบทุกอย่างตรงข้ามกับเหวินไปซิง มีเรื่องเดียวที่เฟิงถึงช่างกล้าบ้าบิ่นที่สุด ก็คือการเข้ามาสู่ขอเหวินไปซิงนั่นเอง

เหวินซื้อให้โพล่หนีไปถึงเรื่องเล่าที่ซินแสเคยทำนายดวงชะตาไว้ ตามที่มารดาเคยเล่าตั้งแต่ตอนที่เหวินไปซิงยังอยู่ในครรภ์ว่าอาจเป็นชายชาติตรีที่มีอนาคตเป็นแม่ทัพดังเช่นบิดา พอรวมๆ คำทำนายบุตรทั้งสามแล้ว...บิดามารดาของเขาควรเลิกเชื่อถือซินแสผู้นี้ได้แล้วกระมัง เพราะพอทำนายว่าเป็นบุตรสาว กลับกลายเป็นชาย แล้วพอทำนายว่าเป็นบุตรชาย ก็กลายเป็นบุตรสาวเสียทุกที

“มีราชโองการให้เข้าเฝ้าฯ” ประมุขของตระกูลเหวินกล่าวตอบบุตรสาวคนโตด้วยถ้อยคำห้วนสั้นตามนิสัยของตน

เหวินไปซิงนั้นเข้าใจบิดาเป็นอย่างดี หาได้ถือสาสิ่งใด นางพยักหน้าเล็กน้อย แต่ถึงเป็นเช่นนั้นนางก็หาได้วางใจ การเข้าเฝ้าคราวนี้อาจมีเรื่องอันใดน่าหนักใจ ไม่เช่นนั้นท่าทีของบิดาคงไม่เคร่งขรึมถึงเพียงนี้

“ท่านพี่คงอยากให้ท่านพ่อรอดูหน้าหลานกระมัง จริงหรือไม่พี่ชาย” เหวินซื้อให้หันไปหาพี่ชายที่ได้แต่ยิ้มเอียงอาย

“ซื้อให้ เจ้าพี่พูดมาก เล่นไม่เป็นเวลาเวลาเสียจริง” เหวินไปซิงต่อว่า แต่ถึงเป็นเช่นนั้น ใบหน้าของนางกลับแดงก่ำด้วยความเขินอาย

“ข้าพูดเล่นเสียที่ไหน ท่านพี่ควรมีหลานให้ท่านพ่อท่านแม่ได้แล้ว พี่ชายเองก็เป็นหมอมือชื่อ ร้านยาของตระกูลเฟิงจะได้มีทายาทเสียที”

“แม่เห็นด้วยกับซื้อให้นะไปซิง แม่อยากอุ้มหลานเต็มที”

“โอ ท่านแม่ ท่านถามพี่ซื้อให้ด้วยดีกว่า เมื่อไหร่จะแต่งงานพี่สะใภ้สักที แต่เอ...พี่ซื้อให้มีคนรอแต่งงานอยู่มากมายทั้งเมืองหนิงอัน ใครบ้างไม่อยากจะเป็นสะใภ้แม่ทัพใหญ่ ถึงแม้พี่ชายจะไม่เอาไหนก็เถอะ” เหวินเหม่ยหงกล่าวทั้งอ้อมยิ้ม

เหวินซื้อให้หน้าเฉือน รับรู้ได้ว่าคราวนี้คงโดนต่อว่าจากผู้เป็นมารดาอีกทอดเป็นแน่ ทว่าบิดาของเขากลับวางตะเกียบลงเสียงดัง พลอยทำให้ทุกคน

บนโต๊ะถึงกับเสียวกริบ ทำทางเช่นนี้ทุกคนรับรู้ได้ว่าแม่ทัพเหวินกำลังไม่พอใจ อยู่อย่างเนิ่นอน

เหวินสูยเฟิงลุกขึ้นจากเก้าอี้ เหลือบมองคนในครอบครัวเพียงเล็กน้อย แล้วหมุนกายจะก้าวออกไป

“ท่านพี่ ท่านอ๋มแล้วหรือ”

เหมยยวี่นเอ่ยเรียกไว้เสียก่อน แต่เหวินสูยเฟิงไม่ตอบ เดินจากไปโดยไม่กล่าวอะไรออกมาอีก ปลอ่ยให้ผู้ที่ยืนหลังเหลื่ออยู่รอบโต๊ะอาหารนั้นอึดอัดใจกัน

“เหมยเอ๋อร์ เป็นเพราะเจ้ากล่าวเรื่องนั้นออกมา ทำให้ท่านพ่อไม่ชอบใจ”

เหวินไปซิงหันไปตำหนิน้องเล็ก ด้วย ‘เรื่องนั้น’ ถือเป็นคำต้องห้าม ทำเอาเหวินเหมยหงหน้าเจื่อนลงพอยๆ กับเหวินซือไห่

เรื่องนี้เป็นเหมือนหลุมดำซึ่งมองไม่ออกว่าเหตุใดบิดาจึงเชื่อเรื่องที่ซิงแสห้ามไม่ให้บุตรชายเพียงคนเดียวแต่งงานก่อนอายุยี่สิบสามเป็นอันขาด ไม่เช่นนั้นจะนำมาซึ่งความเดือดร้อนสู่หน่วย และอาจจะเกิดความสูญเสียอันยิ่งใหญ่ มาสู่ตระกูลเหวินจนถึงขั้นต้องสูญสิ้น!

หลังกินอาหารเสร็จ เหวินซือไห่ออกมานั่งรับลมภายในศาลาไม้ด้านหน้าของจวน เขายังครุ่นคิดถึงภารกิจของตนอยู่อย่างไม่วางใจนัก เสียงฝีเท้าแสนเบาของเหวินไปซิง เขารับรู้ได้ในทันที นางเดินเข้ามานั่งลงบนเก้าอี้หินอ่อนตรงข้าม สีหน้าของนางดูเคร่งเครียด ดวงตาคู่สวยจับจ้องมาที่เขาอย่างคาดคั้น

“ซือไห่ เหตุใดเจ้าไม่ยอมไปเรียนรู้งานในกองทัพบกท่านพ่อ” เหวินไปซิงเอ่ยตำหนิเป็นครั้งแรก

เหวินซือไห่หันมองพี่สาว เข้าใจดีว่าคราวนี้ทุกคนคงกล่าวโทษเขาเป็นแน่ ตั้งแต่ลงจากภูหมื่นตะวันตกก็หาได้ช่วยงานราชการของกองทัพ ได้แต่เที่ยวเล่นหาความสำราญไปเรื่อย

“ข้าไม่ชอบการรบราฆ่าฟัน ท่านพี่ก็รู้จักชาติ” เหวินซือไห่พูดความจริง แม้ว่าจะผ่านการท่องเที่ยวทรพมานาน แต่เขาก็กังไม่คิดอยากจะทำชีวิตผู้ใด

หากไม่จนตรอกเข้าจริง ๆ

เหวินไปชิงพล้นถอนหายใจแผ่วเบา นางเข้าใจ น้องชายมีนิสัยเช่นนี้มาแต่วัยเยาว์ ไม่เคยตัดสินใจเด็ดขาด ตัดจะใจอ่อนกับผู้คนเรื่อยไป “แต่เจ้าเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของตระกูล เจ้าจำไม่ได้หรือว่าตระกูลของเราจงรักภักดีมาตั้งแต่บรรพบุรุษ เจ้าจะมาซื้อตลาดตาขาวได้อย่างไรกัน แล้วเจ้าเองไปฝึกยุทธ์มาตั้งแต่เด็ก เหตุใดจึงไม่ได้เรื่องได้ราวเลยแม้แต่หน่อย”

เหวินซื้อให้จนปัญญาจะอธิบาย ยิ่งภารกิจที่ทำความลับด้วยแล้ว เขาไม่อาจเผยแพร่งพรายสิ่งใดออกไปได้ “ต้องโทษสมองทึบๆ ของข้า ที่ทำได้จดจำเรื่องที่ท่านอาจารย์สั่งสอนได้ ถึงอย่างนั้นข้าก็เชื่อว่าตระกูลเหวินไม่มีทางสิ้นสุดที่ข้าแน่ๆ”

“เจ้าหมายความว่าอะไรกันซื้อให้”

“เพราะข้ารอหลานชายจากท่านอย่างไรเล่า วันนี้อากาศดี ข้าว่าข้าออกตระเวนตลาดหาสุราดื่ม ดึกว่านั่งอุดอู้ในบ้านเป็นไหนๆ” เหวินซื้อให้กระโดดหนีออกไปอีกทาง ปลอ่ยให้นางตีหน้ายักษ์ขึ้นนิ้วตะโกนตำหนิเขาจนล้นบ้านเช่นนั้น

“ซื้อให้ เจ้า! กลับมานะ ข้ายังพูดไม่จบ อย่าหีนะ เจ้าน้องไม่รักดี!” เสียงของเหวินไปถึงยังคงดั่งขึ้นไม่ขาดสาย แม้ว่าผู้เป็นน้องชายจะวิ่งหนีออกไปจนพ้นกำแพงจนแล้วก็ตาม

น้ำชาในถ้วยที่มีมือของเจิ้งจุถื่อไว้ขยับกระเพื่อมเพียงเล็กน้อยขณะกำลังรับฟังรายงานจากนายทหารฝ่ายขาวอยู่ ‘มือขาว’ ของอัครเสนาบดีมีลีลน้ำนิ่งแต่ดวงตากลับเปล่งประกายแห่งความคับแค้นใจออกมาให้เห็นเป็นระยะ นานมาแล้ว เขาไม่เคยพลาดพลั้งจากการประมือกับผู้ใดเลย ครานี้เห็นทีจะประมาทกองกำลังหงส์เหินไม่ได้เสียแล้ว

“พวกหงส์เหินรู้เรื่องกองกำลังภายในจนแล้ว แต่มันจะเอาข้านี้ไปขายให้ผู้ใดขอรับ หากไม่ใช่ทารกที่ไม่รู้ความ ก็คงไม่มีผู้ใดรู้ว่าท่านอัครเสนาบดี

ยิ่งใหญ่เพียงใด ชายชวามันไปก็มีแต่ตายกับตายเท่านั้น”

“จะอย่างไรทะเลก็ย่อมมีคลื่นใต้น้ำเสมอ ไม่มีผู้ใดยำเกรงไปตลอด แล้วเรื่องอื่นเล่า เจ้ายังสืบไม่ได้ก็รู้ว่าหัวหน้ากองกำลังคนใหม่คือผู้ใด”

“ยังขอรับ แต่...รยุทธ์เก่งกาจเช่นนี้มีน้อยคนนัก ข้าเคยได้ยินว่าเมืองซูจิน มีจอมยุทธ์ผู้หนึ่งเก่งกล้าเรื่องวิชาตัวเบา ชื่อฉิงเล่อขอรับ”

เจิ้งจู่พยักหน้าเล็กน้อย พลางเหลือบมองภาพวาดรูปนกอันอ่อนช้อยงดงามบนผนังห้อง เขายังคงตั้งใจเรื่องคนร้ายหลบหนีไปได้อยู่ เหล่าทหารตามหาชายที่คิดว่าเป็นหัวหน้ากองกำลังหงส์เหินอย่างใกล้ชิด แต่ก็ยังคลาดจนหลบหนีไปได้ พยายามค้นทุกห้อง แม้แต่เมดยังไม่อาจหลุดรอดสายตา ทว่ามีเพียงห้องเดียวเท่านั้นที่ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปค้น...ห้องที่องค์หญิงประทับนั่นเอง

เจิ้งจู่ยกจอกน้ำชาขึ้นจิบเพียงเล็กน้อยก่อนจะวางลงที่เดิม “ตอนพวกเจ้าเดินผ่านห้องขององค์หญิง มีสิ่งใดผิดปกติหรือไม่”

“ไม่ขอรับ องค์หญิงประทับในห้องกับคุณหนูหมิงเย่”

เจิ้งจู่จำได้ว่าเขาได้ถามน้องสาวแล้ว นางตอบด้วยท่าที่ติดขัด...นางไปปดแน่ๆ หญิงแสนชื่อเซ่นางดูเพียงครู่เดียวก็รู้ได้ทันที ดังนั้นคนที่จะช่วยคนร้ายให้รอดพ้นเงื้อมมือเขา ก็น่าจะเป็นองค์หญิงมู่หยิง หรือไม่ก็เป็น...หมิงเย่

เห็นทีเขาจะปล่อยผ่านเรื่องนี้ไปไม่ได้เสียแล้ว

เมืองหนิงอันซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นชินหยางเต็มไปด้วยผู้คนมากมาย เป็นที่พบปะค้าขาย จึงทำให้เมืองนี้มีพ่อค้าเร่ผ่านมาอยู่เสมอ ยิ่งช่วงเวลานี้ใกล้ที่จะมีงานเฉลิมฉลองที่องค์หญิงมู่หยิงมีพระชนมายุครบสิบแปดพรรษาด้วยแล้ว ยิ่งทำให้เมืองหลวงนั้นครึกครื้นมากขึ้นไปอีก

เหวินซือไท่แต่งกายในชุดผ้าแพรสีน้ำเงินสวยงาม ดูสง่าผ่าเผย ริมฝีปากโปรยยิ้มอยู่ตลอดเวลาในยามที่เขาเฝ้าเฝ้าเฝ้าจากพุดคุย นั่นเองทำให้เขาเป็นที่

รำลือและหมายปองจากอิสตรีหัวเมือง ทว่าสิ่งที่รำลือกันนั้นหาได้เป็นเรื่องดี ผู้คนต่างพูดถึงคุณชายเหวิน บุตรชายเพียงคนเดียวของแม่ทัพเหวินฮู่เฟิงว่าเป็นคนไม่เอาไหน

คุณชายชื่อไห่แห่งตระกูลเหวิน บุตรชายเพียงคนเดียวของแม่ทัพเหวินมีดีเพียงหน้าตา แต่หาดีไม่ได้ กระนั้นสตรีทั้งหลายก็ยังหวังอยากเป็นสะใภ้แม่ทัพ เพราะใฝ่หน้าอันงดงามจนยากที่สตรีใดต้านทานได้

เหวินชื่อไห่สร้างเรื่องหลอกลวงผู้คนเพื่อเป็นเกราะป้องกันตัวให้พ้นจากการจับจองของอัศวินเสนาบดีและเหล่าขุนนางต่างๆ ยิ่งได้ชื่อว่าเป็นบุตรชายของแม่ทัพเหวินก็ถูกจับตามองอยู่แล้ว การสร้างตัวตนให้กลายเป็นคุณชายเจ้าสำราญน่าจะปลอดภัยกว่าทำตัวเป็นคนติดติดตามบิดาไปกองทัพเป็นไหนๆ

เสียงม้าและผู้คนอื้ออึงบนท้องถนนกลางเมืองสร้างความสนใจให้เขาไม่น้อย เหวินชื่อไห่เหลียวมองรอบกายสีหน้านิ่งเฉย ทว่าดวงตาข้างจับผิดเห็นผ้าแพรสีเหลืองอร่ามบนเอวของสตรีซึ่งเดินตามขบวนรถม้านั้นชัดเจน เป็นสัญลักษณ์ของเหล่านางกำนัลในวัง หัวและท้ายขบวนมีเหล่าองครักษ์ฝั่งละสี่คนควมม้าอารักขา ตรงกลางของขบวนเป็นเหล่าสาวใช้ และจึงรู้เป็นผู้ควมม้า ขนาบข้างเกี่ยวไปพร้อมกันอย่างซ้ำๆ

“ได้ยินข่าวว่าองค์หญิงมู่หยงจะเสด็จออกมาไหว้พระที่วัดเพ่ยหลิง” เสียงบอกเล่าจากพ่อค้าร้านอาหารริมทางทำให้เหวินชื่อไห่พยักหน้าเข้าใจ

หากว่าองค์หญิงมู่หยงเสด็จ...นั่นหมายความว่าหมิงเย่ต้องติดตามนางไปยังวัดด้วยเป็นแน่

รอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้าเหวินชื่อไห่ทันที แล้วก้าวเท้าเร็วๆ ออกไปตามเส้นทาง มุ่งตรงไปยังวัดเพ่ยหลิง วัดนี้เป็นเสมือนจุดศูนย์รวมของเมืองหนึ่งอันผู้คนมากมายต่างขึ้นไปกราบไหว้สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และยังเป็นสถานที่ตั้งศาลาจารึกสำคัญของเมืองอีกด้วย วัดเพ่ยหลิงถูกเล่าขานถึงเรื่องความรักและความรุ่งเรืองซึ่งเชื่อกันมาช้านาน คนส่วนใหญ่ที่ไปขอพรนั้นจะเป็นสตรี แม้กระทั่งมารดาของเขาเองก็ยังไปขอบุตรกับพระพุทธรูปที่วัดแห่งนี้เช่นกัน

เมื่อไปถึงวัดเก่าแก่ของเมืองหนิงอัน เหวินซื่อไห่กลับหลบอยู่ด้านล่างของวัด ริมบึงบัวหลวงซึ่งมีต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านทอดลงยังบึงน้ำ กระทั่งบันไดหินทางลงจากวัดก็ยังมีต้นไม้ใหญ่น้อยขึ้นอยู่เป็นระยะ ส่วนสถานที่สักการะของวัดตั้งอยู่บนเนินเขา สร้างเป็นอุโบสถและลานกว้างใหญ่ พื้นที่ของวัดมีหน้าผาอยู่อีกฟาก เป็นที่ตั้งของรูปปั้นหงส์ หนึ่งในสัตว์เทพผู้รักษาแคว้นจีนหยางตามความเชื่อของผู้คนมาช้านาน

เขานั่งลงใต้ต้นไม้ใหญ่พร้อมทั้งจ้องลำน้ำนิ่งใต้ใบบัวนั้นอย่างเหม่อลอย เหวินซื่อไห่ไม่รู้เหตุใดจึงนึกอยากมาเจอหมิงเย่ แรกพบหน้าตราตรึงใจให้อยากพบอีกครั้ง แต่ด้วยความที่นางเป็นคนของตระกูลเจิ้ง เขาไม่สมควรที่จะใกล้ชิดจนเกินไป...ไม่สมควรเลย ทว่าความรู้สึกภายในนั้นกลับขัดแย้งกัน ความจริงแล้วเขาอยากเจอนางอีกครั้ง อยากเห็นใบหน้าของนาง อยากเห็นท่าทางเขินอาย อยากเห็นกระซิบร่ำไห้อันแสนหวาน

แปลกจริง!

ในวัยเด็กจวบจนเติบโตเป็นหนุ่ม บิดาของเขาเชื่อชินแสมาโดยตลอด ทั้งมีกฎอันเคร่งครัดจำกัดไว้เฉพาะเพียงตัวเหวินซื่อไห่เท่านั้น กระนั้นใบหน้าอันงดงามก็ทำให้เขากลายเป็นที่สนใจของผู้คนที่พบเห็น ตอนที่เขาอายุยังไม่ถึงแปดขวบ ถูกเรียกว่าคุณหนูแทนคุณชายจนเป็นที่วิพากษ์ของตระกูล บางคนก็พอรู้ว่าเขาคือเด็กชาย กลับหมายตาไว้ให้บุตรสาวของตนในทันที บิดาเขาจึงรีบเร่งส่งตัวไปฝึกวิชาเสียก่อนจะเกิดเรื่องตามที่ชินแสทำนายทายทัก...เกรงว่าเขาจะมีคู่เสียก่อนอายุยี่สิบสามดังว่า

สวรรค์...ช่างกะเกณฑ์เรื่องคู่ครองจริงๆ หากอยากห้ามปราชญ์เหตุใดจึงทำให้เขารู้สึกเช่นนี้เล่า

หรือท่านเทพเยว่เหลา³ ทำงานก่อนเวลาใช่หรือไม่ ถ้าไม่ใช่หมิงเย่ ท่านก็ควรส่งสตรีที่มีดีด้ายแดงร่วมกับเขามาได้แล้ว หากนางใช่...ก็โปรดจงทำให้นาง

³ เยว่เซี่ยเหลาเหริน หรือเยว่เหลา (月老) เป็นเทพผู้บันดาลรักและการแต่งงานตามความเชื่อของชาวจีน มือหนึ่งกำด้ายแดง มือหนึ่งถือครองไม้เท้า แขนงสมุทตมรสุมรัก

มาพบเขาที่นั่นด้วยเถิด

เหวินซือให้เปลื่อยั้มออกมาเมื่อนึกถึงเรื่องทุ่งชานเหล่านี้นี้ ระหว่างที่นั่งทอดสายตาไปยังบึงบัว พลันเหลือบไปเห็นหญิงแก่ในชุดผ้าสีน้ำเงินเข้ม นางเกล้าผมสืดอกเล้าขึ้นสูงปักด้วยปิ่นไม้ขนาดเล็ก กำลังเอื้อมมือเข้าไปหาดอกบัวซึ่งกำลังชูช่ออยู่ในบึง ทว่านางก้าวพลาดจนลื่นไถลลงไปในน้ำ เหวินซือให้รีบถลาเข้าไปช่วยคว้าตัวนางไว้ได้อย่างหวุดหวิด

ดวงตาของนางดูตื่นตระหนก แต่ใบหน้าไม่ได้ซีดเผือดลงแต่อย่างใด ท่านบำเหน็จตาเย็นชาผู้นี้มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ออกมาจากกาย คล้ายกับดอกเยี่ย-
เซียง ละมุน อ่อนหวาน และช่างเย้ายวนยิ่ง

แปลกเสียจริง...กลิ่นนี่คือกลิ่นเครื่องหอมของสตรีสูงอายุกี่หรือ?

เขาปล่อยมือเมื่อนางยืนได้มั่นคงแล้ว “ท่านบำ ให้ข้าช่วยเก็บให้ดีหรือไม่” เหวินซือให้เสนอตัว

“ขอบใจเจ้ามากนะ” เสียงแหบแห้งของนางเอ่ยตอบ

หลังได้ยินคำกล่าวขอบคุณเขาจึงปีนขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่ ใต้ไปตามกิ่งก้านซึ่งทอดยาวออกไปยังบึงบัว ก่อนจะแนบกายไปกับกิ่งไม้แล้วเด็ดดอกบัวมาได้ทั้งหมดหนึ่งกำมือ

หญิงชราเหลือบมองท่าทางของบุรุษใจดีผู้นี้อย่างพิจารณา หากเป็นบุคคลอื่น กิ่งไม้นั้นคงหักทิ้งตัวลงบึงน้ำไปเรียบร้อยแล้ว ทว่าชายผู้นี้กลับทำราวกับว่าร่างกายของเขาเบาหวิว...น่าแปลกเสียจริง เห็นทีว่าคงจะไม่ใช้คนธรรมดาเสียแล้ว

เหวินซือให้ปีนกลับลงมาพื้นดินได้สำเร็จและไม่มีท่าทางเหนื่อยหอบเลยสักนิด เขายื่นดอกบัวกำนั้นให้หญิงชราพร้อมกับยั้มให้อย่างมีไมตรี

“ขอบใจเจ้าเหลือเกิน”

“ไม่เป็นไรหรอกท่านบำ ข้ายินดี ท่านเดินขึ้นบันไดกลับได้หรือไม่ หรือให้ข้าช่วยพยุงกลับไปดี”

เหวินซือให้เสนอตัว แต่นางกลับยั้มที่มุมปากเล็กน้อยแล้วส่ายหน้า

ปฏิสេธ

“แค่ลั่นเท่านั้น ช้ายังไหว ไร้มีโอกาสเจอกันอีกครั้งข้าจะตอบแทนเจ้าบ้าง”

เหวินซือให้ได้แต่ยิ้มแทนคำพูด ปลอ่ยให้ท่านป้าผู้นั้นเดินจากไป สายตาของเขามองตามร่างของนางไปเรื่อยๆ จนหยุดอยู่ที่ร่างอันอ่อนแอของสตรีอีกผู้หนึ่งซึ่งกำลังก้าวลงมาตามบันไดหินนั้นอย่างช้าๆ สวนกับท่านป้าดอกบัว

หมิงเย่...

เขาแทบไม่ยากเชื่อสายตาของตนเมื่อได้เห็นใบหน้างามดุจหยกขาวนั้นในระยะไม่ไกลนัก นางเห็นเขาอยู่เช่นกัน...โดยไม่ต้องนัดหมายแต่กลับได้เจอเมื่อก้าวเข้ามาใกล้ เหวินซือให้จิ้งยี่มให้นางอย่างนឹกลึก “เจ้าคิดถึงข้าจนทนไม่ไหว มาหาข้าถึงนี่เชียรวรี”

“ใครบอกท่านเช่นนั้นกัน คิดเองทั้งสิ้น” นางต่อว่า ทั้งหลบตาหันไปมองบึงบัวแทน

“แล้วเหตุใดเจ้าจึงทิ้งขบวนเสด็จแล้วปลื้กตัวมาที่นี่ด้วยเล่า”

“ข้าอยากชมบัวหลวง วัดเพี้ยหลังขึ้นชื่อนักเร่อกลิ่นหอมของดอกบัว” นางตั้งใจเช่นนั้นจริง ด้วยความที่บึงบัวแห่งนี้มีลักษณะแปลกประหลาด มีกลิ่นหอมแรงจนเป็นที่รำลือ ผู้คนต่างอยากชื่นชมความงาม ทั้งสูดดมกลิ่นหอมเย็นสบายนี้สักครั้ง

“เช่นนั้นเราก็ก็นมาชมดอกบัวด้วยกันเถิด” เหวินซือให้สรูป ทั้งก้าวออกมายืนเคียงข้างนางพร้อมทั้งเอื้อมมือคว่ำร่วมในมือหมิงเย่มาทางบดบังแดดให้แล้วหันมองบัวในบึงซึ่งกำลังบานเต็มที่ บ้างก็เพิ่งออกช่อตูมและเริ่มผลิกลีบแย้มบานเหล่านั้น

หมิงเย่ทอดสายตาอยู่กับบุปผางามอย่างสงบ ลอบชำเลืองใบหน้าคมคายด้านข้างของชายข้างกายอยู่บ่อยครั้ง ก่อนหน้านี้ในขบวนเสด็จ นางก้าวออกมาดูบรรยากาศรอบวัด ทว่าสายตาของนางกลับได้พบเหตุการณ์อันน่าประทับใจจากชายผู้นี้ เขากำลังช่วยหญิงชราเก็บดอกบัวอย่างคล่องแคล่ว

“ท่านดูเหมือนไม่ใช่คนร้าย แต่เหตุใดจึงลอบเข้าไปในจวนท่านอัคร-
เสนาบดี”

“ข้าแค่พลาดพลั้ง เผลอลอบเข้าไปโดยไม่รู้ตัวท่านนี่เอง”

“โกหก...ท่านดูเหมือนเตรียมการไว้ สวมชุดดำพรางกาย คงไม่ใช่แค่
ความพลั้งเผลอกระมัง”

เหวินซือให้หลุดหัวเราะออกมาทันที พลังหันไปมองหญิงสาวข้างกาย
ด้วยแวตาท่ออันโยน

“เชื่อใจข้าเถิด ข้าไม่คิดร้ายต่อเจ้า” เหวินซือให้พูดความจริง เขาหาได้
คิดร้ายต่อนาง แต่กับผู้อื่นก็ไม่แน่ว่าคิดการใด

“ข้าจะเชื่อใจท่านได้อย่างไร ในเมื่อท่านเพิ่งบุกเข้าจวนอัครเสนาบดี”

“เจ้าอยากเชื่อข้าก็จงเชื่อ แต่หากไม่แล้วก็สุดแท้แต่เจ้า เรื่องระหว่างข้า
กับอัครเสนาบดีเป็นเรื่องส่วนตัว”

“ท่านช่างกล้าเสียจริง รู้หรือไม่ว่าอัครเสนาบดีมีอำนาจมากมาย สั่งฆ่า
ท่านได้ทันทีที่รู้...ว่าท่านคือคนร้ายในคตินั้น” นางกล่าวทั้งมีสีหน้าเป็นกังวล
ดวงตาฉายชัดถึงความไม่สบายใจ

“เจ้ากลัวว่าข้าจะตายรี”

หมิงเย่ไม่ได้ตอบคำถาม นางกลับก้มหน้าลงเพื่อซุกซ่อนความรู้สึก
เอาไว้ไม่ให้อีกฝ่ายได้เห็น “ท่านเคยช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าเป็นหนี้บุญคุณท่าน”

“หากนั่นเป็นข้ออ้าง...ข้าก็ขอเป็นเจ้าชีวิตของเจ้าต่อไป ข้าเชื่อใจเจ้า แล้ว
เจ้าก็เชื่อใจข้า ถือว่าเป็นสัญญาระหว่างเราดีหรือไม่”

นางเผยหน้าขึ้นทันทีเมื่อได้ยินคำกล่าวอันสร้างความหวั่นไหวเช่นนั้น
เหวินซือให้ยังคงยิ้มให้นาง ดวงตาของเขาเปล่งประกายสดใส ทว่าอบอุ่นและ
อ่อนโยนยิ่งนัก

“พรุ่งนี้ข้าจะมารอเจ้าที่นี่” เหวินซือให้กล่าวพร้อมทั้งดึงผ้าคาดข้อมือ
สีดำซึ่งปักลวดลายด้วยด้ายสีแดงยื่นให้หมิงเย่ เมื่อนางรับไปดูด้วยสีหน้าสงสัย
เขาจึงกล่าวต่อ “ผ้าชิ้นนี้ท่านแม่มอบให้ข้าตั้งแต่ยังเล็กก่อนเดินทางไกล ถือเป็น

เครื่องรางแห่งความโชคดี ปกป้องข้าจากเรื่องร้ายๆ ตามความเชื่อของท่านแม่
ข้ามอบให้เจ้า”

“ให้ข้าด้วยเหตุใด ท่านเอาคืนไปเถิด หากว่ามันช่วยเรื่องโชคลาง”

“ให้เจ้า เพื่อมอบให้ข้าในวันพรุ่งนี้ ตอบรับว่าเจ้ายินดีจะเชื่อใจข้า เพราะ
บัดนี้ข้าเชื่อใจเจ้าแล้ว”

หมิงเย่จ้องหน้าเหวินชื้อด้วยความประหลาดใจ ดวงตาของนาง
เบิกกว้างเล็กน้อย ทว่าความอบอุ่นในอกไหลเวียนราวกับกระแสน้ำ...

เหวินชื้อไ้ยังคงยิ้มให้นาง แสดงความรู้สึกให้เห็นว่าจริงใจเพียงไร เขา
เชื่อใจนาง เพราะหากนางไม่รักษาคำพูด ปานนี้เขาคงถูกตามล่าจากพี่ชาย
ของนางไปแล้ว นางเป็นผู้เดียวที่รู้ว่าเขาคือใคร แต่หมิงเย่ก็ยังไม่ประกาศ
แพร่พรายความลับนี้ออกไป

ร่างสูงใหญ่ของเจิ้งจูแอบซ่อนที่ด้านหลังของต้นไม้อยู่นาน ดวงตา
คมกล้าเปล่งประกายความแค้นออกมา แม้จะพยายามบังคับไม่ให้ตัวเคลื่อนไหว
จนถูกจับได้เพียงใด แต่ความรู้สึกภายในนั้นเป็นแรงผลักดันให้เจิ้งจูต้อง
กำหมัดแน่นขึ้น

หญิงชรากับเด็กน้อยตัวเล็กอายุประมาณสิบขวบช่วยกันเข็นรถเข็นจนเคลื่อนตัวมาถึงรั้วหน้าบ้านหลังเล็กท้ายหมู่บ้าน ภายในรถเข็นมีดอกไม้และสมุนไพรหลายชนิดบรรจุอยู่เต็มคัน กลิ่นหอมของเหล่านุปผานานาพรรณผสมปนเปกันจนแทบจะทำให้เวียนศีรษะเอาได้

นางปล่อยมือจากรถเข็นแล้วก้าวเข้าไปเปิดประตูไม้ให้กว้างมากพอที่จะนำรถลากผ่านเข้าไปได้สะดวก

“ท่านป้า คราวนี้ท่านคงหยุดพักห่มกสุราได้แล้ว ข้าวของมากมายถึงเพียงนี้ น่าจะเพียงพอแล้ว” เสียงของเด็กน้อยเอ่ยขึ้นหลังจากดันรถเข้ามาถึงในบ้านเรียบร้อยแล้ว

“เจ้าหาเรื่องจะอุ้งานหรือซื้อเออร์” นางกล่าวหาทั้งยิ้มอย่างจะล้อเล่นมากกว่า ใบหน้าเล็กมีรอยย่นบนหน้าผาก แม้จะเหนื่อยเพียงไรแต่ก็ไม่มีเหงื่อผุดพรายขึ้นมาแม้แต่หยดน้อย จะซึมออกมาได้ก็เพียงตามไรผมสีดอกเลาของนางเท่านั้น

“เปล่านะขอรับ ซื้อเออร์ขยันขันแข็ง ช่วยท่านป้าตลอด ไม่คิดจะเหลวไหลสักนิด” เด็กน้อยซื้อเออร์รีบบอกปิดด้วยความร้อนรน ใบหน้าเล็ก ดวงตา

คุณน้อยดูตื่นตระหนก

“ท่านป้า” หันมองชื่อเออร์อย่างเอ็นดู “ข้าไม่ได้ว่าเจ้าลักหน้อยชื่อเออร์ เจ้าช่างตื่นตระหนกเสียจริง เร็วเข้า เอาดอกไม้ไปเก็บไว้ในโรงหมักสุราให้ เรียบร้อยเสียก่อน”

“ขอรับ” ชื่อเออร์รับคำพร้อมกับทำตามคำสั่ง

โรงหมักสุราเป็นห้องสำหรับเก็บข้าวของและไหสุรามากมาย เรียงกันเป็นชั้นๆ บนไม้เก๋ๆ ซึ่งเยี่ยเซียงหาซื้อตามจำนวนเงินอันน้อยนิดของนาง จัดวางให้ไว้ตามประเภทของบุปผาที่ใช้หมัก โดยเขียนตัวอักษรกำกับไว้บนผ้า สีแดงคาดปากไหไว้อย่างชัดเจน

“พรุ่งนี้ข้าฯคงต้องไปหาดอกสุ่ยเซียนมาเพิ่ม ได้ผาวัดเพ่ยหลิงน่าจะมีอีก” เยี่ยเซียงกล่าวออกมาหลังจากคัดแยกดอกไม้ขึ้นไว้บนชั้นเรียบร้อยแล้ว

“เช่นนั้นพรุ่งนี้ข้าฯจะจัดเตรียมอุปกรณ์ไว้ให้พร้อมนะขอรับ” ชื่อเออร์รีบบอก

เยี่ยเซียงจับจ้องใบหน้าอ่อนเยาว์ของเด็กน้อยด้วยความเอ็นดู ชื่อเออร์เป็นเด็กกำพร้าที่นางพบระหว่างเดินทาง ด้วยความสงสารนางจึงยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือจนต้องตั้งรกรากอยู่ในหมู่บ้านแห่งนี้ พร้อมกับตั้งชื่อเด็กน้อยใหม่ว่า ชื่อจี้ แปลว่าความสุขและความโชคดี เพราะหวังว่าอนาคตข้างหน้าของหนูน้อยจะพบแต่ความสุขและโชคดีบ้าง

แรกเริ่มชีวิตของเยี่ยเซียง หญิงแก่ที่ใครๆ มองว่าหัวรั้นนั้น เป็นเพียงคนพเนจรทั่วไป ไม่มีแหล่งที่มาชัดเจน มีวิชาหมักบ่มสุราเป็นเครื่องมีหาเลี้ยงชีพ จึงเปิดโรงสุราไว้ขายให้โรงเตี๊ยมและผู้ชื่นชอบการจ่ำสุราสด

มือเล็กของเยี่ยเซียงหยิบเอาดอกบัวในรถลากขึ้นมาดู วันหนึ่งนางเกือบพลัดพลั้งตกน้ำไปเสียแล้ว หากไม่ได้ชายผู้นั้นคอยช่วยเหลือ นับว่าเป็นครั้งแรกที่นางได้พบกับบุรุษท่าทางดี ใบหน้าคมคาย ดูเฉิดฉายงดงามคล้ายสตรี ยิ่งดวงตาของเขาช่างลึลึก ดูตราตรึงให้เผลอมองเสียเนิ่นนาน

ในยามนั้นเยี่ยเซียงหันหลังกลับไปมองชายหนุ่มผู้ช่วยชีวิตนางอีกครั้ง

เห็นสตรียืนเคียงคู่กันช่างงดงามราวกับภาพวาด เหมาะสมกันราวกับทอง
ใบหยก...เป็นครั้งแรกที่นางชื่นชมความรักของชายหนุ่มกับหญิงสาว ทั้งคู่ต่าง
ส่งยิ้มให้แก่กัน บรรยาการศรัทธาบังเกิดขึ้นเต็มไปด้วยความสุข

เยี่ยเยี่ยงเปลอถอนใจออกมาอย่างอึดอึดในอกด้วยความรู้สึกเป็นสุข
ไปด้วยเช่นกัน

ภายในศาลาชมสวนด้านหลังของจวน ลู่เอินยังคงนั่งทอดอารมณ์ชม

นางงามในชุดแพรบางพลีสีแดง กำลังร่ายรำประกอบเพลงพิณบรรเลงหวาน
ไพเราะด้วยสีหน้าเต็มไปด้วยความสำราญ มือหนึ่งถือจอกสุรา อีกมือพาดวาง
บนโต๊ะ เคาะนิ้วไปตามเสียงดนตรีอย่างหลงใหล

“องค์หญิงมู่หยงเสด็จ” เสียงพ่อบ้านร้องบอกเสียงดัง

อัศวินเสนาบดีจึงหันมองไปตามต้นเสียง

องค์หญิงมู่หยงเดินเข้ามาถึงศาลาไม้กลางธารน้ำพร้อมด้วยเหล่า
นางกำนัลผู้ติดตามอีกหกคน รวมไปถึงหมิงเย่ คนสนิทของนาง

หมิงเย่เป็นสตรีร่างเล็กกว่าค่อนข้างเจ้าเนื้อเล็กน้อย ดวงหน้ากลมคล้าย
ซาลาเปาลูกใหญ่ ทั้งยังมีนิสัยแสนซื่อ จึงอยู่ใต้อำนาจขององค์หญิงมู่หยงมา
แต่เล็กแต่น้อย

“ถวายบังคมองค์หญิง”

ลู่เอินกล่าวพร้อมไปกับลุกขึ้นทำท่าเหมือนกำลังจะทำความเคารพ แต่
องค์หญิงมู่หยงรีบห้ามไว้เสียก่อน

“อย่ามากพิธีเลยท่านตา ข้ามาเป็นการส่วนตัว อยากมาพักผ่อนนอกวัง
เพียงเท่านั้นเอง อยู่ในวังนานก็อึดอัดใจ” นางอธิบายเหตุผล

ลู่เอินจึงพยักหน้าเห็นด้วย “ไกล้วนเฉลิมฉลองพระชนมายุครบสิบแปด
พรรษาแล้ว องค์หญิงอยากได้สิ่งใดเป็นของขวัญพะยะค่ะ” ลู่เอินเอ่ยทิ้งวาง
สีหน้าเคร่งขรึม แม้จะเอ่ยอย่างใกล้ชิดสนิทสนมตามประสาตาหลาน แต่ด้วย
ยศขององค์หญิง ก็ไม่อาจละเลยได้

“ของขวัญที่ท่านตาให้ ข้าขอบหมด ความจริงท่านไม่ต้องลำบากเลย
สักนิด เพียงแค่หาซื้ออ่างไว้ให้ข้ายามที่อยากออกมาเที่ยวนอกวังก็เป็นพอ” นาง
กล่าวอย่างยินดี

“กระหม่อมจะมอบกองกำลังลับให้องค์หญิงดูแล ดีหรือไม่”

ลู่อินเอ่ยเสียงเบาราบกับกระซิบ แต่องค์หญิงมู่หยงได้ยินชัดแจ้ง พลัง
ขมวดคิ้วโก่งสวดยด้วยความสงสัย

“หมายความว่าอย่างไร ท่านตาไม่ได้ควบคุมกองทหารไม่ใช่หรือ” องค์
หญิงเอ่ยถาม ทั้งมีสีหน้าไม่เข้าใจนัก พลังนึกถึงบุรุษอีกคนหนึ่งขึ้นฉับพลัน
หรือว่า...การที่เหวินซือให้ลอบเข้ามาในจวนจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ แล้ว
เขาเป็นฝ่ายใดกันแน่

“ในเมื่ออำนาจทางทหารเป็นจุดอ่อนของเรา เราก็ต้องสร้างมันขึ้นมาเอง”
ลู่อินเหยียดยิ้ม ลูกขึ้นเดินออกไปทอดสายตามองผืนน้ำตรงหน้า

องค์หญิงมู่หยงเข้าใจเรื่องราวขึ้นมาในทันที...โดยไม่ต้องอธิบายมาก
ความกว่านั้น นางยังคงนั่งนิ่งตัวแข็งที่อย่างพยายามควบคุมความรู้สึกนึกคิด
ของตนในขณะนี้ “ท่านตาคงไม่ได้คิดจะ...”

“องค์หญิงทรงคิดไกลเกินไปแล้ว กระหม่อมแค่มีไว้เพื่อป้องกัน ไม่ได้
มีไว้เพื่อยึดครอง” ลู่อินอธิบาย

สีหน้าขององค์หญิงมู่หยงจึงค่อยดีขึ้น ลู่อินใช้ว่าจะไม่มีฐานอำนาจใด
เลย เหล่าขุนนางฝ่ายขุนที่เห็นดีเห็นงามสวามิภักดิ์กับเขามิมากเกินครึ่งราช-
สำนัก ทั้งยังมี ‘ผู้มีอำนาจ’ ที่คอยหนุนอยู่ลับๆ พร้อมทั้งส่งกองกำลังนี้มาให้
เพื่อป้องกันตน หากเกิดพลาตท่าต่อฝ่ายศัตรู กองกำลังทหารเหล่านี้จะกลายเป็นอาวุธลับอย่างดี

เขาพอใจกับสิ่งที่ตนมีในขณะนี้ มีอำนาจล้นเหลือ ใต้หล้าไม่มีใคร
ไม่ยอมก้มหัวให้ แผ่นดินต้าฉินหยางอันกว้างใหญ่ก็เหมือนนกในกำมือ...

นึกถึงเรื่องนี้ลู่อินก็เหยียดยิ้มอย่างพอใจ แต่อำนาจนั้นจะอยู่คงทน
ยาวนานเพียงไร นี่คือนสิ่งที่เขาหวาดกลัว ดังนั้นจึงจำต้องเตรียมการไว้แต่เนิ่นๆ

เพื่อรักษาสິงที่มีอยู่ไม่ให้สูญสิ้นไปอย่างรวดเร็ว

หลังจากพูดคุยกับอัครเสนาบดีเรียบร้อยแล้ว สีน้าขององค์หญิง
มูหยงไม่ลืมนึก นางครุ่นคิดถึงเรื่องราวในคืนเกิดเหตุคนร้ายบุกเข้าจวนอย่าง
ละเอียด

ขณะนั้นเกิดเสียงเอะอะด้านนอก ทำให้นางซึ่งกำลังพูดคุยอยู่กับหมิงเย่
ต้องรีบกลับเข้าห้องของตนเพื่อความปลอดภัย ทว่าพอลบเข้าไปข้างใน พลัน
ได้พบกับเหวินซือไห่ในชุดดำปิดอำพรางกายไว้อย่างมิดชิด

หากเขาไม่เอ่ยเรื่องตอบแทนบุญคุณ นางก็คงปลั่งปากร้องเรียกให้เหล่า
ทหารภายนอกเข้ามาช่วยแล้ว

ทุกครั้งที่ได้พบเหวินซือไห่ นางต้องรู้สึกแปลกประหลาดภายในใจ
บางครั้งก็อบอุ่น บางครั้งก็ร้อนรุ่มทั่วทั้งกาย ยิ่งเวลาที่เขาจับจ้องด้วยสายตา
อันลึกล้ำยากจะแปลความหมายนั้นด้วยแล้ว ทำให้นางคิดสิ่งใดไม่ออกเลย
ทีเดียว

แต่เมื่อได้ยินเรื่องที่ท่านตากกล่าวถึงการช่ongsุมกำลังพล เรื่องนี้หากมี
ผู้ใดล่วงรู้อาจแปลเจตนาของท่านตาดิก็เป็นที่ได้ ขึ้นชื่อว่าลักลอบตระเตรียม
กำลังพล ก็เหมือนว่ากำลังคิดจะก่อการกบฏ...

แท้จริงแล้วเขาคือใครกันแน่ เป็นคนร้ายที่ปลั่งเปลอเข้าปล้นผิดบ้าน
หรือต้องการเข้ามาสืบเรื่องกองกำลังลับ ด้วยท่าทีองอาจ วรยุทธ์เก่งกาจ
เช่นนั้น คงไม่ใช่โจรร้ายธรรมดาเป็นแน่

“หัวหน้าเจ้จู่ขอเข้าเฝ้าองค์หญิงเพคะ”

เสียงนางกำนัลดังขึ้นมาจากมุมศาลาชมสวน พร้อมร่างสูงใหญ่ของ
เจ้จู่ก้าวเข้ามาถึงพอดิบพอดี

“องค์หญิงทรงเรียกหาด้วยเรื่องอันใดหรือพะย่ะค่ะ”

“ข้าอยากรู้เรื่องคนร้ายในคืนก่อน เจ้ารู้หรือไม่ว่าเป็นพวกใดกัน”

“เป็นพวกหงส์เหินพะย่ะค่ะ ยังไม่ทราบว่ามีจุดประสงค์อะไรกันแน่

ส่วนใหญ่ที่เคยได้ยินมา พวกหงส์เหินจะปล้นเอาข้อมูลจากเหล่าขุนนาง แต่ยังไม่รู้ว่าปล้นไปเพื่อสิ่งใด” เจิ้งจู่รายงานพลางก็ลงแสดงความเคารพ

“ปล้นเอาข้อมูลอย่างนั้นหรือ แปลกจริง...” น้ำเสียงขององค์หญิงมู่หยงฟังประหลาดใจอย่างยิ่ง ดวงตาสวຍเปล่งประกายสงสัยใคร่รู้ออกมาในทันที

เจิ้งจู่เงยหน้าขึ้นมองพระพักตร์องค์หญิงมู่หยงด้วยแวตาคระแวงเครียดริมฝีปากหนาหนักขึ้นหลายชั้นเมื่อนึกถึงเรื่องที่ตนเห็น “องค์หญิง...กระหม่อมขอล่าบางสิ่ง พระองค์จะรับฟังหรือไม่”

“ว่ามา” นางเอ่ยอนุญาตอย่างไม่ได้ใส่ใจนัก

“องค์หญิงไม่สมควรพบปะ...ผู้อื่นตามลำพังโดยไม่มีกระหม่อมหรือราชองครักษ์ หากเกิดสิ่งใดขึ้นจะไม่เป็นการดีกับพระองค์นัก”

“เจ้า...พูดถึงเรื่องใดกัน” นางแสรังไม่เข้าใจ แม้ใจนั้นจะรู้ว่าเจิ้งจู่หมายความว่าสิ่งใดกันแน่ คนสนิทของท่านตาผู้นี้เป็นคนหูโงกตาโง่ ยิ่งเรื่องเกี่ยวกับนางด้วยแล้ว เหมือนว่าเขาต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวไปเสียหมด นางหาใช่เด็กเล็กที่เขาต้องรุ่นวายด้วยตลอดเวลาเฉกเช่นแต่ก่อนแล้ว ยิ่งคิดนางก็เริ่มหงุดหงิดในใจ

“หากเป็นเช่นนั้น กระหม่อมคงตาฟาดไป อย่างไรเสียกระหม่อมก็ยังคงเป็นห่วงในความปลอดภัยขององค์หญิง จึงได้จัดให้มีเวรยามแน่นหนาขึ้นอีกชั้น หวังว่าองค์หญิงจะทรงพอพระทัย”

ยิ่งได้ยินคำกล่าวจากปากของเจิ้งจู่ ก็ยิ่งทำให้องค์หญิงมู่หยงรู้สึกราวกับมีกองไฟสุ่มอยู่ในอก แต่ความโกรธเกรี้ยวเผยออกมาจากดวงตาเพียงเล็กน้อย แล้ววูบหายไปอย่างรวดเร็ว นางเรียนรู้ที่จะเก็บความรู้สึกต่างๆ ไว้ภายใน แสดงออกด้วยท่าทีเยือกเย็น ดังที่เสด็จแม่สั่งสอนมาตลอด

“หากมือเย็นจับต้องสิ่งใดก็ง่ายตาย แต่หากมันร้อนรุ่ม สิ่งของที่ยากได้ รังแต่จะหลอมละลายสูญเปล่าไปเท่านั้น”

“เจ้าควรถามข้าก่อนหรือไม่ เหตุใดจึงทำโดยพลการ ไม่ต้องดูแลข้า

ไม่ต้องทำ...เจ้จู้ ข้าคิดว่าเจ้าจะฉลาดมากกว่านี้เสียอีก เจ้าคอยดูแลข้าทุกครั้ง ที่มาพักจนแห่งนี้ตั้งแต่เล็กจนโต ข้าชอบใจเจ้ามาก แต่ถึงอย่างไร...เจ้าและ ตระกูลของเจ้าก็เป็นเพียงแค่ผู้ดูแลความปลอดภัยเท่านั้น” องค์หญิงมู่หยงเอ่ย ออกมาด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน ทว่าใบหน้าหนึ่ง ดวงตาสวยดูเยือกเย็นเป็นพิเศษ

เจ้จู้สบตาคู่หนึ่งของนางด้วยความรู้สึกเย็นเยือกไปทั้งร่าง ไม่ใช่เพียง แค่ความเสียใจที่องค์หญิงกล่าวอย่างห่างเหิน แต่นางยังบอกถึงความสัมพันธ์ อันชัดเจนระหว่างเธอกับนาง ตลอดเวลาหลายปีที่เขาได้รับใช้จักรเสนาบดดีตั้งแต่ รุ่งนิดา คอยเดินตามองค์หญิงน้อยมาตลอดด้วยความจงรักภักดี จนกลายเป็นความผูกพัน

ความทรงจำที่เจ้จู้ตราตรึงในหัวใจตลอดมาก็คือ ยามองค์หญิงน้อย ออกต้อนรับผู้มาพบดูดยศสอบถามเขาด้วยความอยากรู้อยากเห็น ตั้งแต่ครั้งนั้นที่ นางถามเขา...

“เจ้จู้ เจ้าจะดูแลข้าไปจนตายหรือไม่” เสียงองค์หญิงน้อยเอ่ยถามยาม ที่เล่นอยู่กันสองคนในสวน

เจ้จู้ที่เพิ่งเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่มพยักหน้ารับ “พะยะค่ะ องค์หญิง กระหม่อม จะปกป้องดูแลองค์หญิงตราบนานชั่วชีวิตจะหาไม่”

“ชอบใจเจ้ามาก ข้าจะให้ทุกสิ่งที่คุณต้องการ เจ้าต้องการสิ่งใด”

“เมื่อองค์หญิงเติบโตขึ้น กระหม่อมจะตอบคำถามนี้”

“เช่นนั้น ข้าจะให้ทุกอย่างของข้าก่อนก็แล้วกัน ทุกสิ่งที่มีในตอนนี้” องค์หญิงน้อยเอ่ยออกมาอย่างไร้เดียงสา

เจ้จู้ทำเพียงแต่ยื่นมือเข้าไปจับทางเปื้อยของนางไว้ ทอดสายตาดูด้วยความห่วงใยต่อตัวนางเป็นการแสดงออกให้นางเห็น ด้วยวัยเพียงแปดปี นางจะรับรู้ความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่นได้มากน้อยเพียงใดกัน

“กระหม่อมขอเส้นผมขององค์หญิงเพียงเส้นเดียวเท่านั้น”

องค์หญิงมู่หยงเอียงคอจ้องหน้าเขาอย่างไม่เข้าใจ นางดึงผมเส้นหนึ่ง จากศีรษะมาวางไว้ในมือของเขา “เป็นของเจ้าแล้วนะ” นางเอ่ยน้ำเสียงใสกังวาน

ฟังดูไพเราะหูย่นัก

เจ้จู่ไม่เคยลืมเลือนวันนั้นเลย... เขาก็มีหน้าลงซุกซ่อนความรู้สึกขุ่นมัวในใจ มือหนาเริ่มกำหัดเข้าหากันเพื่อบีบบังคับความรู้สึกนั้นไว้ เขารู้ดีว่าไม่อาจเอื้อม แต่นางควรกล่าวอย่างไรความรู้สึกเช่นนี้กับเขาหรือ

“กระหม่อมเพียงแต่เป็นห่วงองค์หญิงเท่านั้น กระหม่อมทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายตั้งแต่เล็ก กระหม่อมรู้ตัวแล้วว่าหน้าที่ดูแลองค์หญิงปกป้ององค์หญิง”

“เจ้าไม่มีสิทธิ์หากข้าไม่เอ่ยอนุญาต แม้แต่เส้นผมของข้าที่หลุดร่วงลงบนพื้น เจ้าก็ไม่มีสิทธิ์จะต้องมัน” องค์หญิงมู่หยงกล่าวด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นยิ่งกว่าครั้งแรกนัก นางยังคงวางท่าที่นิ่งเช่นคำพูดของนางนั่นเอง

ช่างเย็นชาราวกับภูผาน้ำแข็ง!

ไม่ทันจบประโยค เจ้จู่เยกหน้าขึ้นสบตานางในทันที นางยังจดจำเรื่องราวในอดีตได้ นางรับรู้ตลอดมา... มือหนากำแน่นเข้าไปอีก หากเลิบบจิกเนื้อจนเลือดไหลออกมาได้ ตอนนี้เลือดของเจ้จู่คงเต็มอุ้งมือไปแล้ว

บนภูเขามินตะวันออก หลินฟ่ง⁴ยังคงอยู่ฝึกวรยุทธ์ต่อ แม้ว่าศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์พี่รอง หรือแม้กระทั่งศิษย์น้อง ต่างลงเขาเพื่อไปปฏิบัติภารกิจของแต่ละคนกันหมดสิ้นแล้ว

เพราะหลินฟ่งผู้กำพร้า ไม่มีที่ให้อาศัย และไม่มีผู้ใดรอคอยอยู่...

เสียงฝีเท้าของอาชาตัวใหญ่ควบเร็วเข้ามาใกล้ ก่อนจะพ่นออกมาลง พอถึงจุดที่หลินฟ่งนั่งอยู่ ชายร่างสูงใหญ่ในชุดทหารก็ดึงเชือกรั้งให้ม้าหยุดฝีเท้า

“คุณชายหลินฟ่ง มีจดหมายจากท่านอ๋องถึงท่าน” เสียงตะโกนดังแว่วมาจากอีกฟากฝั่งหนึ่ง หลินฟ่งซึ่งกำลังนั่งทอดสายตามองกลุ่มเมฆซึ่งโอบล้อมภูเขามินตะวันออกอยู่นั้น หันกลับไปจ้องทหารซึ่งเพิ่งก้าวเข้ามาถึง

⁴ จากเรื่อง ภูผามังกร

หลินฟงหัดกายลุกขึ้นยืนพร้อมกับยื่นมือไปรับกระบอกบรรจุสาส์นนั้นมาไว้ในมือ ทหารโค้งตัวคำนับ เขาจึงโค้งตัวลงเล็กน้อย ทหารภายในตำหนักอ่องรู้ดีว่าเป็นท่าที่ปกติของคุณชายหลินฟง แม้ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดีจากซินอ่อง แต่หาได้หยิ่งทะนงไม่ กลับยิ่งเจียมเนื้อเจียมตัวตั้งเป็นแค่ว่าในตำหนักเท่านั้น

เขาเปิดจุกออก นำกระดาษออกมาคลี่อ่านอย่างตั้งใจ ดวงตาคมกวาดอ่านตามอักขรนั้นเรื่อยๆ คิ้วหนาเซียดตั้งกระเป๋ขมวดเข้าหากันเป็นระยะด้วยความสงสัยเริ่มก่อกำเนิดขึ้นภายในใจ

‘หลินฟง ถึงเวลาที่เจ้าควรลงจากภูหมื่นตะวันแล้ว ข้าได้รับข่าวจากน้องเล็กเรื่องการช่งสู้กำลังของอัศวินเสนาบดีลู่เอิน ข้าอยากให้เจ้าช่วยเหลือน้องเล็กอยู่ห่างๆ เพื่อให้ปฏิบัติการกิจสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี’

หลินฟงถึงกับถอนหายใจออกมาเมื่อนึกถึงการต้องลงจากภูหมื่นตะวัน ชีวิตอันแสนสงบของเขาจะต้องเปลี่ยนแปลงไปเสียแล้ว

ลึกๆ ในใจนั้นไม่อยากลงจากเขาเลยสักนิด ชีวิตของหลินฟงมีเพียงการร่ำเรียนวิทยายุทธ์ ปลีกตัวหลีกหนีสังคมในยุทธภพ แต่เพื่อพี่น้องร่วมสาบาน เขาจะยอมลงจากเขาสักครั้ง ทว่าคำสั่งนี้ค่อนข้างน่าสงสัย

หากต้องลงไปช่วยน้องเล็กแล้วกระทำได้ตัวเป็นผู้สังเกตการณ์เท่านั้น เหตุใดที่พร้อมต้องส่งจดหมายมาสั่งการ อาจมีเหตุผลอื่นใดอีกเป็นแน่...พร้อมเป็นคนชอบคาดการณ์ล่วงหน้า อาจ...วางแผนอะไรไว้แล้ว

แผนนั้นคือเรื่องใดที่หลินฟงไม่คิดจะถามไถ่ หน้าที่เขามีเพียงทำตามที่พี่น้องร่วมสาบานขอร้อง ชั่วชีวิตนี้หลินฟงมีเพียงพี่น้องร่วมสาบานเป็นดังญาติมิตร ฐานะของพี่น้องก็เหมือนฐานะของเขาเช่นกัน

เหวินซื่อไห่ชะงักฝีเท้าที่กำลังก้าวไปตามเส้นทางลัดบนผาของวัด
เพยหลัง ที่มุ่งตรงไปยังบึงบัวหลวง ทว่าอยู่ดีๆ ก็มีกลุ่มคนชุดดำปิดบังหน้าตา
เกือบสิบคนเข้ามาขวางหน้า พอก้าวถอยหลังก็มีอีกกลุ่มหนึ่งเข้ามาดักทางไว้
เช่นกัน

เหตุการณ์เช่นนี้ไม่ค่อยดีแน่

“พี่ชาย พวกท่านคิดจะไปที่ได้ ไยต้องปิดทางข้าด้วย” เหวินซื่อไห่กล่าว
ออกไปด้วยท่าที่ยิ้มแย้ม ทว่าในใจระแวงระวัง

“คุณชายเหวิน...ท่านผิดเสียแล้ว ข้ามาที่นี่ก็เพื่อพบท่าน” เสียงทุ้มใหญ่
ของเจิ้งจู้ดังขึ้นพร้อมกับเดินผ่านเหล่าคนชุดดำออกมายืนตรงหน้าเหวินซื่อไห่
“เสียตายจริงๆ ข้ามีคนที่ต้องไปพบแล้ว”

เหวินซื่อไห่กล่าวทั้งรอยยิ้ม ทว่าเจิ้งจู้กลับหัวเราะในลำคอก่อนจะเอ่ย
ตอบ

“นัดของเจ้า...ข้ามาแทนเอง นางไม่มาหรอก”

เหวินซื่อไห่เหลือบมองใบหน้าของเจิ้งจู้ทันทีเมื่อได้ยินเช่นนั้น
หมายความว่า...หมิงเย่เปิดเผยความลับของเขายังนั้นหรือ

หัวใจของเหวินซื่อไห่เต้นผิดจังหวะเมื่อคิดถึงเรื่องนี้...ภาพรอยยิ้ม ท่าที่
อันอ่อนหวานของนางผุดขึ้นมาในหัวของเขา รวากับมิดบักเข้าอย่างจัง

“นาง...ผู้ใดรี? ท่านคงจำคนผิดแล้ว” เหวินซื่อไห่กล่าวเสียง แสร้งทำ
เป็นไม่รู้เรื่อง

เจิ้งจู้กลับเสายิ้มออกมาอย่างเหยียดหยัน “เจ้านัดหมายผู้ใดไว้ ผู้นั้น
ก็เป็นคนบอกข้าเอง เจ้าคิดหรือว่าจะหนีรอดไปได้ การลอบเข้าจวนของอัคร-
เสนาบดีถือเป็นการผิด!”

“ข้าไม่บังอาจกระทำการเช่นนั้นเป็นแน่ ผู้คนต่างรู้ว่าท่านอัครเสนาบดี
มีอำนาจเพียงไร ข้ามีหรือจะกล้ากระทำการอุกอาจ อีกอย่าง...ข้าหาได้เก่งกาจ
ขนาดสู้รบปรบมือกับผู้ใดได้”

“เจ้าในเวลานี้อาจจะไม่กล้า แต่หัวหน้ากองกำลังหงส์เหิน...กล้าทำแน่

เชื่อว่าหากข้าคนตัวเจ้า ก็คงได้พบหยกหงส์ขาว...ตราประจำตำแหน่งผู้นำของหงส์เห็นเป็นแน่!”

เหวินชื้อให้กวาดสายตามองคนของเจิ้งจูที่ค่อยๆ ก้าวเดินต้อนเขาเข้ามา พลังข้าเลื่องมอหงาทางหลังลือออกไปจากสถานการณ์อันน่าวิตกนี้ ทว่าดูแล้ว เขาเสียเปรียบอยู่มาก ด้านหลังคือหุบเหวไม่อาจหยั่งรู้ความลึก ตรงหน้าคือองค์ครักษ์ของอัครเสนาบดี ซึ่งล้วนแล้วแต่มีอาวุธพร้อมพรักนัวยี่สิบคน

“เจิ้งจู...คิดจะจับข้าก็ควรมีหลักฐาน ข้าไม่ใช่คนที่ท่านจะจับไปได้โดยง่าย ท่านคงรู้ว่าข้าเป็นบุตรของผู้ใด จะทำการใดก็ควรแจ้งบิดาข้าเสียก่อน อัครเสนาบดียิ่งใหญ่ แม่ทัพเหวินเองก็หาใช่ผู้น้อย ไม่คิดจะระวังท่าที่บ้างเลยหรือ”

“ที่นี่มีเพียงข้ากับเจ้า ผาวดเพยหลัง น้อยคนนักจะเดินผ่านมาที่นี่ เพราะรู้ว่าหากพลัดตกลงไปก็มีแต่ตายกับตายเท่านั้น...แล้วข้าไม่พูด คนของข้าก็ไม่มีทางพูด เจ้าก็แค่พลัดตกลงไปเอง”

เจิ้งจูคิดจะปลิดชีวิตเขาโดยไม่ให้คนอื่นรู้!

เหวินชื้อให้หัวเราะออกมาเสียงดังพลางส่งสายตาดูเคลงองค์ครักษ์จวนอัครเสนาบดี “เป็นเช่นนั้นเอง ดูท่าทางท่านจะกลัวข้าไม่ใช่ใช่น้อย ถึงกับขนคณมามากมายเพื่อจัดการข้าเพียงคนเดียว อา...น่าภูมิใจยิ่ง”

สิ้นคำพูดอันเหมือนเดิมเชื้อเพลิงนี้ เจิ้งจูก็ฟาดกระบี่เข้าหาอย่างรุนแรง เขาถอยหลังหลบหลีกกระบี่นั้นอย่างรวดเร็ว แต่ด้วยพื้นที่จำกัดทำให้การขยับเคลื่อนกายเป็นไปได้อย่างยากลำบาก เขามีเพียงมือเปล่า ทั้งต้องคอยหลบหลีกกระบี่ของเจิ้งจูซึ่งแข็งแกร่งและดุเดือดเป็นพิเศษ ก่อนจะใช้วิชาตัวเบากระโดดขึ้นและไต่ไปตามไหล่ของเหล่าทหาร

ระหว่างนั้นเอง กระบี่ของเจิ้งจูกลับพุ่งตรงมาทางด้านหลังเหวินชื้อให้เขาตัวตมุ่นตัวหลบ ทว่าไม่พ้น ปลายกระบี่เฉือนเอาเนื้อผ้าบริเวณต้นแขนจนขาดวิน ความคมของกระบี่บาดลึกเข้าเนื้อจนเลือดไหลออกมา

เหวินชื้อให้ล้มลงคุกเข่าบนพื้น เมื่อเห็นว่าทหารผู้หนึ่งกำลังจะเข้ามาซ้ำ

เขาขัดฝ่ามือเพื่อปิดป้องพร้อมทั้งฉวยโอกาสแย่งกระบี่จากมือของทหารผู้นั้นมาได้ ทว่าเมื่อชูกระบี่ขึ้นกลับปวดหนึบที่ต้นแขน ความหนาวเย็นแผ่กระจายไปทั่วร่าง จนต้องเอากกระบี่ค้ำยันพื้นดินไว้

แรงลมปราณภายในร่างกายหมุนวนกลับด้าน กระทั่งกระอักเลือดออกมากองใหญ่ เขาก็มองมองเลือดบนต้นแขนซึ่งเป็นสีดำ รอบปากแผลเป็นสีม่วง นั้นหมายความว่ากระบี่ของเจิ้งจู่อาบยาพิษ!

“เจิ้งจู่...เจ้าช่าง...นี่หรือองค์กรกษัตริย์คนสนิทของอัครเสนาบดี กลับใช้วิธีสกปรกกลบทำร้ายผู้อื่น คักดีศรีของเจ้ามีเท่าเศษธุลีดินเท่านั้น!”

“ข้าไม่สนใจคักดีศรี สนใจแค่เป้าหมายของข้าสำเร็จก็เพียงพอแล้ว”
เจิ้งจู่เอื้อมกระบี่ขึ้นทวัดเข้าหาเหวินซือให้อีกครั้ง

เหวินซือให้ยังพ้อมีแรงรับท้วงเท่านั้น แต่ความรุนแรงจากวรยุทธ์ของเจิ้งจู่ทำให้ต้องถอยหลังออกไป ดวงตาคมกล้าของเขาสบตากับเจิ้งจู่ที่หาได้ยอมแพ้ เม็ดเหงื่อผุดพรายอยู่เต็มใบหน้าขององค์กรกษัตริย์หนุ่ม พอๆ กับใบหน้าคมคายของเหวินซือให้ จนเขาตัดสินใจใช้พลังลมปราณสุดท้ายที่พอเหลืออยู่ผลักให้เจิ้งจู่กระเด็นออกไป ส่วนร่างของเหวินซือให้ร่วงลงไปยังหน้าผาเล็กเบื้องหลังเป็นทางเดียวที่เขาอาจรอด!

ภาพสุดท้ายที่เหวินซือให้ได้เห็นก่อนตกลงไปก็คือลูกธนูโปรยปรายราวกับสายฝนเข้าหากลุ่มทหารของเจิ้งจู่ ใครบางคนมาช่วยเขาแล้ว

พี่สาม...คงเป็นพี่สาม เสียตายเขาไม่อาจเห็นหน้าพี่น้องร่วมสาบานก่อนตาย

ก่อนภาพทุกอย่างจะดับวูบไปพร้อมกับใบไม้ขนาดใหญ่น้อยซึ่งปกคลุมท้องฟ้า เหมือนว่าเขากำลังหลุดร่วงลงไปสู่กันเหวอย่างรวดเร็ว

เวลาผ่านไปนานเท่าใด...

ความมืดทึบปกคลุมไปทั่วบริเวณใต้หุบเหวลึกไร้ผู้คนเดินผ่าน กระทั่งสัตว์เล็กตัวยังไม่เห็น ร่างสูงโปร่งในอาภรณ์เนื้อดีสีฟ้าอ่อนซึ่งบัดนี้กลายเป็น

สีแดงเข้มไปเกือบครึ่งแล้ว ร่างที่ค้างเต้งอยู่บนกิ่งไม้ใหญ่ มีกิ่งไม้หักทิ่มแทง
อยู่ที่แขนและขาซ้าย ใบหน้าคมคายซีดเผือด คิ้วกระเป๋มวดเข้าหากันเล็กน้อย
อย่างพยายามระงับความเจ็บปวด กระทั่งริมฝีปากยังแห้งผาก

หากเป็นก่อนหน้านี้เขาจะตกลงมาจากหน้าผาสูงชันนี้ ได้หล้านี้คงไม่มี
สตรีใดไม่หลงใหลใบหน้าอันหล่อเหลาคมคาย ทั้งรอยยิ้มโปรยเสน่ห์ อบอวน
ดังฤดูใบไม้ผลิของเขาเป็นแน่

ทว่าตอนนี้ รอยยิ้มของเขาคงมีแต่ความแห้งแล้ง

เสียงนกร้องดังขึ้นเป็นจังหวะ ก่อนที่เปลือกตาจะปิดลงเพราะความ
เหนื่อยอ่อนหมดแรงจากโลหิตที่ไหลออกมาแทบจะหมดตัว กลิ่นหอมอ่อนๆ
คล้ายว่าเขาเคยได้กลิ่นจากที่ใดมาก่อนสักแห่งแต่ก็จำไม่ได้โดยสิ้น

หรือนี้...คงใกล้ถึงเวลาสิ้นใจของเขาแล้วสินะ ถึงได้เห็นภาพหลอนจน
ได้กลิ่นหอมหวานแปลกๆ เช่นนี้

“เจ้าจำไว้นะชื่อให้ อย่าไว้ใจใครนอกจากตัวตัวเอง...” สิ่งที่ท่านพ่อพูด
ไว้ไม่ผิดเพี้ยนสักนิด

เหวินชื่อให้...คราวนี้เจ้าผิดจริงๆ หลงเชื่อว่าสตรีจะมีสัจจะ แถมยัง
บังอาจมอบความรู้สึกดีๆ ให้นางเสียอีก

“ข้าก็ขอเป็นเจ้าชีวิตของเจ้าต่อไป ข้าเชื่อใจเจ้า แล้วเจ้าก็เชื่อใจข้า ถือว่า
เป็นสัญญาระหว่างเราดีหรือไม่”

คำสัญญาที่ไม่อาจเป็นจริง! คงมีเพียงเขาเท่านั้นที่คิดจริงจัง

รูปโฉมของนางคงทำให้หลงใหล...เขาผิดเอง สติเลอะเลือนจนเชื่อใจ
นางอย่างไม่มีข้อแม้

ช่างโง่เขลาสิ้นดี!

เหวินชื่อให้ได้แต่พร่าตึกเตือนตนเองในใจ ภาพใบหน้านางตามของ
สตรีหนึ่งเฝ้าดวงใจยังอยู่ในความทรงจำ คำพูดของนางทุกคำ รอยยิ้มของนาง
ทุกอย่างที่รวมเป็นตัวตนของนาง...ต่อจากนี้ไปคงกลายเป็นหนามแหลมคม
ทิ่มแทงใจ เตือนให้รู้ว่าไม่อาจวางใจผู้ใดได้

บาดแผลภายนอกร่างกายเทียบไม่ได้เลยกับบาดแผลในใจที่ถูกหักหลัง!
ไม่นึกเลยว่าคุณชายเหวินผู้มีใบหน้าที่งดงามเป็นที่หลงใหลของสตรี
ก่อนเมืองหนิงอัน จะมาตายเพราะสตรีเพียงผู้เดียว!

ใช่...หากมีหลายคนคงน่าพอใจ สมศักดิ์ศรีกว่าสินะ?

เหวินเชื้อให้คนขลาด เจ้ายังกล้าพูดให้ตัวเองหัวเราะได้อีกหรือ คิดให้
ตนชั้น แต่ก็คงทำได้แค่กระตุกมูกปากเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ก่อนตาย อย่างน้อยก็ควรไถ่ยมชีหรือไม

พี่ใหญ่...พี่รอง...พี่สาม โปรดอภัยให้แก่ความโง่เขลาของน้องเล็กด้วย
เถอะ

จากนี้...เชื่อว่าพี่ใหญ่คงทำหน้าที่ครบแล้วก็คงตั้งหน้าตั้งตารอกล่าวกับ
ป้ายหลุมศพของข้า พี่ใหญ่อย่าดูข้าเลย เพราะข้าตายแล้ว

พี่รอง...อย่างน้อยข้าก็หวังว่าท่านจะตามสืบเรื่องราวการตายของข้าเพื่อ
แก้แค้นให้ ข้าทำงานให้ท่านมานาน แม้ที่ตายจะไม่ได้มีเหตุมาจากงานของท่าน
ก็ตามที ได้โปรดแก้แค้นให้ข้าด้วย!

พี่สาม...ข้ารู้ว่าท่านมาช่วยข้าแล้ว แต่ท่านมาช้าไป เพราะท่านทำสิ่งใด
ก็ช้าตลอด ไม่มีช้าแล้ว หวังว่าท่านจะทำการใดรวดเร็วขึ้นบ้าง

เหวินเชื้อให้ได้แต่สิ่งเสียใจ ก่อนที่กิ่งไม้ซึ่งรองรับน้ำหนักตัวเขาอยู่นั้น
จะหักลง ทำให้ร่างของเขาร่วงลงสู่พื้นดินอย่างรวดเร็ว

ดับ!

ร่างเขากระแทกดินที่นุ่มแฉะโดยมีผืนหญ้าหนารวมทั้งดอกไม้หลาก
ชนิดล้อมรอบตัวเขาอยู่...นับว่าเขายังโชคดีอยู่มากที่ไม่ตกลงมากระแทกหิน
ไม่เช่นนั้นคงสิ้นใจไปแล้ว

ทว่าผลของการกระแทกหลายต่อหลายชั้นก็ทำให้เกิดบาดแผลมากมาย
โลหิตสีแดงเข้มไหลออกจากแผลทั่วตัว จนเขาไม่รู้ว่าจะเกิดจากที่ใดบ้าง
ความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสราวกับว่าทั้งร่างกำลังจะแหลกสลายลงไป ณ
เวลานี้ สติและความคิดของเขาเลื่อนรางเหมือนหมอกขาว คลุมเครือไป

เสียหมด

เหวินซื้อให้พยายามเดินลมปราณเหือกสุดท้าย หวังว่าจะช่วยขับพิษออกไปได้บ้าง แต่ผิดแล้ว กลับยิ่งทำให้พิษเดินเร็วไปตามกระแสเลือด เขาจึงพยายามยกมือขึ้นสกัดจุดตัวเองไว้เสียก่อน ขนาดทางเลือกสุดท้ายยังผิด...

ระหว่างความคิดสับสนวุ่นวาย สติจวนจะดับวูบ เสียงสวบสาบดังเข้ามาใกล้ ดวงตาที่จวนจะปิดลงนั้นเห็นร่างใครบางคนยืนจ้องเขาอยู่

หญิงชราผู้หนึ่งในชุดผ้าฝ้ายเก่าชืดที่มองไม่ออกว่าสีใดกันแน่ นางจ้องมองเขาด้วยใบหน้าเรียบเฉย

ทว่า...

“เจ้ายังไม่ตายใช่หรือไม่ เจ้าจะตายที่นี่ไม่ได้นะ ข้ากลัวผีที่สุด”

เสียงนั้นหวานไพเราะเกินกว่าจะออกมาจากปากของสตรีสูงอายุมมแผ้ว สีขาวราวหิมะเช่นนั้น

ดวงตาของเขาคิดลงสนิพร่วมกับสติที่หลุดลอยไปแล้ว...เขาหาได้ยืนยันสิ่งใดอีก แม้ว่านางจะพร่ำรำพันอะไรมากมายอยู่ก็ตามที